

Sygn. akt II AKa 151/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lipca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Włodzimierz Brazewicz

Sędziowie: SSA Danuta Matuszewska

SSA Krzysztof Noskowicz (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Aleksandra Konkol

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Gdańsku Mirosława Kido

po rozpoznaniu w dniu 27 czerwca 2013 r.

sprawy

A. O.

oskarżonego z art. 280 § 1 k.k.; art. 280 § 1 k.k.; art. 280 § 1 k.k.; art. 280 § 1 k.k.; art. 280 § 2 k.k.; art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k.; art. 280 § 2 k.k.

R. P. oskarżonego z art. 280 § 1 k.k.; art. 280 § 1 k.k.

B. M.

oskarżonego z art. 280 § 1 k.k.; art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k.

M. O. oskarżonego z art. 279 § 1 k.k.; art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k.; art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k.

P. U.

oskarżonego z art. 279 § 1 k.k.

M. T.

oskarżonego z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.; art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 157 § 2 k.k.; art. 280 § 2 k.k.; art. 280 § 2 k.k.; art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 280 § 2 k.k.; art. 280 § 2 k.k.; art. 280 § 2 k.k.; art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k.; art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k.; art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 280 § 2 k.k.

D. W. (1)

oskarżonego z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 233 § 1 k.k. w zb. z art. 238 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 286 § 1 k.k.

R. K.

oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.; art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k.; art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 280 § 2 k.k.; art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k.; art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 280 § 2 k.k.

M. G.

oskarżonego z art. 280 § 2 k.k.; art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu

z dnia 27 lipca 2012 r., sygn. akt **II K 2/10**

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) uchyla orzeczenie o karze łącznej zawarte w punkcie 80 oraz o zaliczeniu na poczet tej kary łącznej okresu tymczasowego aresztowania (punkt 81) odnośnie oskarżonego A. O.,

b) ustala, odnośnie czynu przypisanego oskarżonemu A. O.

w punkcie 79, że nie obejmował on swoim zamiarem grożenia pokrzywdzonym poprzez okazanie broni palnej i kija baseballowego, czyn ten kwalifikuje z art. 280 § 1 k.k. i za to z mocy tegoż art. 280 § 1 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

c) uchyla orzeczenie o karze łącznej zawarte w punkcie 101 odnośnie oskarżonego M. O.,

d) karę orzeczoną wobec oskarżonego M. O. w punkcie 98 obniża do roku pozbawienia wolności,

e) ustala, odnośnie czynu przypisanego oskarżonemu M. O. w punkcie 99, że nie obejmował on swoim zamiarem grożenia pokrzywdzonym poprzez okazanie łomów, czyn ten kwalifikuje z art. 280 § 1 k.k. i za to z mocy tegoż art. 280 § 1 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

f) odnośnie czynu przypisanego oskarżonemu M. O. w punkcie 100 eliminuje ustalenie „posługując się niebezpiecznym przedmiotem”, czyn ten kwalifikuje z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 19 § 2 k.k. i art. 60 § 6 pkt 3 k.k. wymierza mu karę roku pozbawienia wolności,

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części, uznając apelacje obrońców oskarżonych R. P., B. M., P. U., M. T., D. W. (1), R. K. i M. G. za oczywście bezzasadne,

III. na podstawie art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 2 k.k. w miejsce kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczonych wobec oskarżonego A. O. wymierza mu karę łączną 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności, na poczet której, z mocy art. 63 § 1 k.k., zalicza okres tymczasowego aresztowania od dnia 13 stycznia 2009 r. do dnia 13 maja 2009 r. oraz od dnia 27 lipca 2012 r.,

IV. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczonych wobec oskarżonego M. O. wymierza mu karę łączną 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. G., adw. J. C. (1) i adw. A. P. – Kancelarie Adwokackie w T. kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym M. O., D. W. (1) i R. K. z urzędu, a nadto na rzecz adw. J. B. – Kancelaria Adwokacka w T. kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym P. U. i M. G. z urzędu,

VI. zwalnia oskarżonych od uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, a wydatkami tego postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

S. P. (1), **A. O.** i **R. P.** zostali oskarżeni o to, że:

I. w dniu 14 grudnia 2003 roku w Ś., działając wspólnie i w porozumieniu dokonali rozboju na osobie Ł. U. w ten sposób, że działając z zamiarem zaboru w celu przywłaszczenia posiadanych przez wymienionego przedmiotów wartościowych, użyli przemocy wobec pokrzywdzonego w ten sposób, że pobili go, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki „S.” wartości 400 zł na szkodę wymienionego, to jest o czyn z art. 280 § 1 k.k.,

II. w dniu 14 grudnia 2003 roku w C., działając wspólnie i w porozumieniu z dokonali rozboju na osobach R. S. (1) i A. N. w ten sposób, że działając z zamiarem zaboru w celu przywłaszczenia posiadanych przez wymienionych przedmiotów wartościowych, użyli przemocy wobec pokrzywdzonych w ten sposób, że pobili ich, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia R. S. (1) telefon komórkowy marki N. (...) wartości 500 zł, A. N. przedmioty o łącznej wartości 230 zł w postaci: czapki koloru czarnego, zegarka elektronicznego, portfela z pieniędzmi w kwocie 100 zł i dokumentami w postaci dowodu osobistego, prawa jazdy, książeczki wojskowej i legitymacji szkolnej, to jest o czyn z art. 280 § 1 k.k.

S. P. (1) i **A. O.** zostali oskarżeni o to, że:

III. w dniu 26 grudnia 2003 roku w K., działając wspólnie i w porozumieniu z dokonali rozboju na osobie P. F. w ten sposób, że działając z zamiarem zaboru w celu przywłaszczenia posiadanych przez wymienionego przedmiotów wartościowych, użyli przemocy wobec pokrzywdzonego w ten sposób, że pobili go, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki „S.” wartości 400 zł na szkodę wymienionego, to jest o czyn z art. 280 § 1 k.k.

S. P. (1) i **A. O.** oraz **B. M.** zostali oskarżeni o to, że:

IV. w dniu 19 lipca 2004 roku w S., działając wspólnie i w porozumieniu z dokonali rozboju na osobie T. D. w ten sposób, że działając z zamiarem zaboru w celu przywłaszczenia przewożonych przez wymienionego pieniędzy pochodzących z utargu na stacji paliw (...) w miejscowości M., użyli przemocy wobec wymienionego w ten sposób, że bili go pięściami po głowie, powodując obrażenia w postaci rany tłuczonej lewego łuku brwiowego i krwiaka obu oczodołów, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 37.500 zł na szkodę K. B. (1), właściciela wymienionej stacji, to jest o czyn z art. 280 § 1 k.k.

S. P. (1) oraz **M. O.** i **P. U.** zostali oskarżeni o to, że:

V. w dniu 2 listopada 2004 roku w C., działając wspólnie i w porozumieniu dokonali zaboru w celu przywłaszczenia samochodu marki M. (...) nr rej. (...) wartości 10.000 zł, po otwarciu go i uruchomieniu dopasowanym kluczem, na szkodę M. K. (2), to jest o czyn z art. 279 § 1 k.k.

S. P. (1) oraz **M. T.** i **D. W. (1)** zostali oskarżeni o to, że:

VI. w dniu 5 listopada 2004 roku w B., działając wspólnie i w porozumieniu, i wspólnie i w porozumieniu z mężczyzną, co do którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania, posługując się bronią palną i nożem, dokonali napadu rabunkowego w mieszkaniu T. i Z. M. w ten sposób, że działając z zamiarem zaboru w celu przywłaszczenia znajdujących się w tym mieszkaniu pieniędzy i biżuterii, używając przemocy wobec przebywających tam Z. M. i jej synów P. i M. M. oraz J. K. obezwładnili ich poprzez użycie siły fizycznej i groźbę dalszego jej stosowania w przypadku stawiania oporu i skrępowanie taśmami samoprzylepnymi, po czym zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 8.500 zł i biżuterię złotą wartości 1.000 zł na szkodę T. M., srebrny łańcuszek wartości 1.100 zł na szkodę P. M. (1) i pieniądze w kwocie 800 zł na szkodę Z. M., przy czym w wyniku stosowanej przemocy domownicy doznali obrażeń ciała: Z. M. – w postaci krwiaka w okolicy jarzmowej prawej, siniaków w okolicy prawego łokcia, okolicy ramieniowej lewej i okolicy prawego kolana oraz krwiaka podskórnego na powierzchni tylnej prawego uda, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała wymienionej na okres poniżej 7 dni, J. K. – w postaci rumienia skóry w okolicy nadgarstków i przedramienia oraz powierzchownych otarć naskórka w okolicy prawego podudzia, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała wymienionego na okres poniżej 7 dni, P. M. (2) – w postaci krwiaka podskórnego w okolicy łuku brwiowego, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała wymienionego na okres poniżej 7 dni, M. M. – w postaci zmian rumieniowych skóry okolicy nadgarstków, otarć powierzchownych naskórka w okolicy podudzia prawego, to jest o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

M. O. został oskarżony o to, że:

VII. w dniu 5 listopada 2004 roku w B. chcąc, aby D. W. (1), S. P. (1), M. T. i mężczyzna, co do którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania, posługujący się bronią palną i nożem dokonali napadu rabunkowego w mieszkaniu T. i Z. M., udzielił im pomocy w ten sposób, że przekazał im informacje dotyczące zwyczajów osób tam zamieszkałych, a ponadto stosownie do wcześniejszego uzgodnienia z napastnikami czekał na nich w trakcie napadu w samochodzie w pobliżu miejsca przestępstwa i odwiózł ich stamtąd ułatwiając ucieczkę, to jest o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k.,

S. P. (1), M. T. oraz **R. K.** zostali oskarżeni o to, że:

VIII. w dniu 24 listopada 2004 r. w C. na osiedlu (...), wspólnie i w porozumieniu, i wspólnie i w porozumieniu z mężczyzną, co do którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania, działając z zamiarem zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy, które miały znajdować się w domu J. M. włamali się do tego domu poprzez wywiercenie otworów w ramie okna wiatrołapu i otwarcie zamka, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na to, że zostali spłoszeni przez pokrzywdzoną, która się obudziła, to jest o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.

S. P. (1) i M. T. zostali oskarżeni o to, że:

IX. w dniu 1 grudnia 2004 r. w S., działając wspólnie i w porozumieniu, i wspólnie i w porozumieniu z mężczyzną, co do którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania oraz dwoma nieustalonymi mężczyznami, posługując się bronią palną i kijami baseballowymi dokonali napadu rabunkowego na pracowników stacji paliw (...) w S. w ten sposób, że działając z zamiarem zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy pochodzących z utargu na tej stacji obezwładnili pracowników stacji w osobach D. M. i K. K., grożąc im natychmiastowym użyciem kijów baseballowych i broni palnej oraz użyli przemocy wobec klienta stacji J. T. poprzez uderzenie kolbą pistoletu w twarz, po czym zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 51.670,97 zł oraz laptopa H. o wartości 5.610 zł na szkodę właściciela stacji A. D., a także portfel z pieniędzmi w kwocie 870 zł na szkodę J. T., przy czym wymieniony w wyniku uderzenia kolbą pistoletu doznał obrażeń w postaci stłuczenia wargi dolnej, urazu głowy oraz stłuczenia klatki piersiowej po stronie prawej z przodu, co naruszyło prawidłowe funkcjonowanie jego narządów ciała na okres poniżej 7 dni, to jest o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

M. O. został oskarżony o to, że:

X. w dniu 1 grudnia 2004 r. w S. chcąc, aby S. P. (1), M. T., mężczyzna, co do którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania i dwaj nieustaleni mężczyźni posługujący się bronią palną i kijami baseballowymi dokonali napadu rabunkowego na pracowników stacji paliw (...) w S., udzielił im pomocy w ten sposób, że przekazał im informacje dotyczące obiektu napadu, a ponadto stosownie do wcześniejszego uzgodnienia z napastnikami czekał na nich w trakcie napadu w samochodzie w pobliżu miejsca przestępstwa i odwiózł ich stamtąd ułatwiając ucieczkę, to jest o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k.

M. T. został oskarżony o to, że:

XI. w dniu 23 grudnia 2004 roku w K. spowodował uszkodzenie ciała J. S. w ten sposób, że uderzył go w twarz powodując ranę tłuczoną okolicy lewego łuku brwiowego, co naruszyło czynności narządu jego ciała na czas poniżej 7 dni, to jest o czyn z art. 157 § 2 k.k.

S. P. (1) i **M. T.** zostali oskarżeni o to, że:

XII. w dniu 27 grudnia 2004 roku w T., na skrzyżowaniu ulic (...), posługując się niebezpiecznymi przedmiotami w postaci toporków, działając wspólnie i w porozumieniu, i wspólnie i w porozumieniu z mężczyzną, co do którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania oraz nieustalonym mężczyzną dokonali rozboju na osobach P. W. i M. P. (1) w ten sposób, że działając z zamiarem zaboru w celu przywłaszczenia przewożonych przez nich pieniędzy, użyli przemocy wobec wymienionych w ten sposób, że zajęli im drogę samochodem marki A. (...), powodując zderzenie z samochodem, którym jechali pokrzywdzeni, przy pomocy toporków wybili szyby w tym samochodzie, bili pokrzywdzonych toporkami po przedramionach, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 126.260 zł, stanowiące utarg ze stacji benzynowych firmy (...) sp. j. (...)w T., na szkodę właścicieli tej spółki, to jest o czyn z art. 280 § 2 k.k.

S. P. (1), M. T. oraz **A. O.** zostali oskarżeni o to, że:

XIII. w dniu 21 stycznia 2005 roku w C., posługując się niebezpiecznym przedmiotem w postaci rury metalowej, działając wspólnie i w porozumieniu z posługując się bronią palną i rurą metalową dokonali rozboju na osobie J. C. (2) w ten sposób, że działając z zamiarem zaboru w celu przywłaszczenia posiadanych przez niego pieniędzy, użyli przemocy wobec wymienionego w ten sposób, że bili go rękami i rurą metalową po całym ciele, a ponadto oddali strzał w powietrze w celu zmuszenia pokrzywdzonego do zaniechania oporu, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie około 18.000 zł, kurtkę marki „P.” z dokumentami w postaci prawa jazdy i dowodu rejestracyjnego, to jest o czyn z art. 280 § 2 k.k.

S. P. (1) został oskarżony o to, że:

XIV. w lutym 2005 roku w T. chcąc, aby D. W. (1) powiadomił policję o kradzieży samochodu marki B. (...), nr rej. (...) mimo, że czyn taki nie miał miejsca nakłonił go do tego, w wyniku czego wymieniony w dniu 16 lutego 2005 roku zawiadomił Komisariat Policji T. o tym, że nieustalony sprawca tego dnia, w T., na parkingu niestrzeżonym przed sklepem (...) dokonał kradzieży jego samochodu marki B. (...), nr rej. (...) mimo, że kradzieży takiej faktycznie nie dokonano, to jest o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 238 k.k.

XV. w lutym 2005 roku w G., działając wspólnie i w porozumieniu z D. W. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez wprowadzenie w błąd doprowadził (...) SA w G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że nakłonił wymienionego, aby ten złożył wniosek o wypłacenie odszkodowania z tytułu kradzieży samochodu marki B. (...), nr rej. (...), który był objęty umową ubezpieczenia autocasco zawartą z tym Inspektorem mimo, że kradzież ta nie miała miejsca, w wyniku czego pokrzywdzony wypłacił D. W. (1) odszkodowanie w kwocie 8.300 zł, a S. P. (1) - faktyczny właściciel tego pojazdu - sprzedał go nieustalonej osobie, to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k.

D. W. (1) został oskarżony o to, że:

XVI. w dniu 16 lutego 2005 roku zawiadomił Komisariat Policji T. o tym, że nieustalony sprawca tego dnia, w T., na parkingu niestrzeżonym przed sklepem (...) dokonał kradzieży jego samochodu marki B. (...) nr rej. (...) mimo, że czyn taki nie miał miejsca, a będąc przy składaniu zawiadomienia o tym przestępstwie uprzedzonym o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, zeznał nieprawdę, co do zaistnienia i okoliczności kradzieży tego pojazdu, to jest o czyn z art. 233 § 1 k.k. w zb. z art. 238 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XVII. w lutym 2005 roku w G., działając wspólnie i w porozumieniu z S. P. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez wprowadzenie w błąd doprowadził (...) SA w G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że złożył wniosek o wypłacenie odszkodowania z tytułu kradzieży jego samochodu marki B. (...) nr rej (...), który był objęty umową ubezpieczenia autocasco zawartą z tym (...) mimo, że kradzież ta nie miała miejsca, w wyniku czego pokrzywdzony wypłacił mu odszkodowanie w kwocie 8.300 zł, a faktyczny właściciel tego pojazdu S. P. (1) sprzedał go nieustalonej osobie, to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k.

S. P. (1) i M. T. zostali oskarżeni o to, że:

XVIII. w dniu 10 marca 2005 r. w B. na ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, i wspólnie i w porozumieniu z mężczyzną, co do którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania oraz nieustalonym mężczyzną, posługując się bronią palną, metalową rurą i toporkiem, dokonali rozboju na osobach K. B. (2) i Y. Z. w ten sposób, że działając z zamiarem zaboru w celu przywłaszczenia przewożonych przez nich pieniędzy, wybili szyby w tym samochodzie, zagrozili użyciem broni palnej, bili pokrzywdzonych toporkiem i rurką po tułowi i głowach, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia torebkę należącą do Y. Z., w której znajdowały się pieniądze w łącznej kwocie 35.000 zł przeznaczone na wypłaty dla pracowników firmy (...) sp. z o.o. w B. na szkodę właścicieli tej spółki, a także pieniądze wymienionej w kwocie 200 zł, przy czym w wyniku zadanych ciosów K. B. (2) doznał rany tłuczonej głowy, złamania kości pokrywy i podstawy czaszki z odwarstwieniem blaszki wewnętrznej kości, ogniskowego stłuczenia mózgu w lewej okolicy ciemieniowej z krwiakiem przymózgowym oraz ostrym wodniakiem pourazowym podtwardówkowym lewej okolicy czołowo -ciemieniowej, z objawami wzmożonego ciśnienia śródczaszkowego, wymagającym pilnej operacji neurochirurgicznej ze wskazań życiowych, co stanowiło chorobę realnie zagrażającą życiu wymienionego, to jest o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XIX. w dniu 14 kwietnia 2005 roku w B. w gminie D., działając wspólnie i w porozumieniu, i wspólnie i w porozumieniu z mężczyzną, co do którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania, posługując się bronią palną i niebezpiecznym przedmiotem w postaci siekierki dokonali rozboju na osobach M., W. i Z. K., w ten sposób, że działając z zamiarem zaboru w celu przywłaszczenia posiadanych przez nich pieniędzy, użyli przemocy wobec wymienionych w ten sposób, że zajechali im drogę samochodem marki R. (...) nr rej. (...), powodując zderzenie z samochodem, którym jechali pokrzywdzeni, przy pomocy siekierki wybili szyby w tym samochodzie, a następnie grożąc pokrzywdzonym użyciem broni palnej zażądali wydania pieniędzy, wyciągnęli ich z samochodu i zabrali teczkę koloru czarnego o wartości 100 zł z dokumentami dotyczącymi transakcji bankowej oraz pieczętą prowadzonego przez M. K. (1) przedsiębiorstwa, to jest o czyn z art. 280 § 2 k.k.

XX. w dniu 4 maja 2005 r. w M., działając wspólnie i w porozumieniu, i wspólnie i w porozumieniu z mężczyzną, co do którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania, posługując się bronią palną i toporkiem dokonali napadu rabunkowego na pracowników stacji paliw (...) w S. w ten sposób, że działając z zamiarem zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy pochodzących z utargu na tej stacji obezwładnili pracowników stacji w osobach A. C. i E. C. grożąc im natychmiastowym użyciem toporka i broni palnej, po czym zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 2.000 zł na szkodę właściciela stacji K. B. (1), to jest o czyn z art. 280 § 2 k.k.

B. M. został oskarżony o to, że:

XXI. w dniu 4 maja 2005 r. w M. chcąc, aby S. P. (1), M. T., R. K. i mężczyzna, co do którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania, posługujący się bronią palną i toporkiem dokonali napadu rabunkowego na pracowników stacji paliw (...) w S. udzielił im pomocy w ten sposób, że przekazał im informacje dotyczące zwyczajów pracowników

tej stacji, a następnie kiedy wymienieni dokonywali tego czynu w ten sposób, że działając z zamiarem zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy pochodzących z utargu na tej stacji obezwładnili pracowników stacji w osobach A. C. i E. C. grożąc im natychmiastowym użyciem toporka i broni palnej, po czym zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 2.000 zł na szkodę właściciela stacji K. B. (1) - oczekiwał na nich w samochodzie w pobliżu miejsca napadu i odwożąc niektórych z nich ułatwił im ucieczkę, to jest o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k.

S. P. (1) i M. T. oraz M. G. zostali oskarżeni o to, że:

XXII. w dniu 29 czerwca 2005 r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu posługując się bronią palną dokonali napadu rabunkowego na A. S. przenoszącego pieniądze do Banku (...) w C. w ten sposób, że działając z zamiarem zaboru w celu przywłaszczenia przenoszonych pieniędzy obezwładnili go używając przemocy poprzez bicie po twarzy i grożąc użyciem broni palnej, po czym zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 30.000 zł na szkodę Banku (...) w C., to jest o czyn z art. 280 § 2 k.k.

S. P. (1), M. T., A. O. i R. K. zostali oskarżeni o to, że:

XXIII. w dniu 28 lipca 2005 r. w C., przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, posługując się niebezpiecznymi przedmiotami w postaci łomów i pałek drewnianych usiłował dokonać napadu rabunkowego na B. i J. H. w ten sposób, że działając z zamiarem zaboru w celu przywłaszczenia posiadanych przez wymienionych pieniędzy obezwładnili J. H. używając przemocy poprzez bicie i kopanie po całym ciele, zaś B. H. grozili pobiciem, żądając przy tym wydania pieniędzy, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli, gdyż pokrzywdzeni nie wydali im pieniędzy, a B. H. powiadomiła telefonicznie o zdarzeniu policję, to jest o czyn z 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k.

S. P. (1), M. T. i R. K. zostali oskarżeni o to, że:

XXIV. w dniu 2 sierpnia 2005 roku w P., działając wspólnie i w porozumieniu, i wspólnie i w porozumieniu z nieustalonym mężczyzną, posługując się nożem i niebezpiecznymi przedmiotami w postaci łomów dokonali napadu rabunkowego na osobach G., J. W. W. w ten sposób, że użyli przemocy wobec G. W. bijąc ją pięścią w twarz oraz W. W. bijąc go łomem po głowie i pięściami po ciele i zabrali telefony komórkowe S. (...) oraz S. (...) o łącznej wartości 450 zł, pieniądze w kwocie 1.600 zł oraz kartę bankomatową Banku (...), przy czym w wyniku zadanych ciosów W. W. doznał obrażeń ciała w postaci urazu czaszkowo -mózgowego, złamania łuski i piramidy kości skroniowej lewej, stłuczenia mózgu w okolicy skroniowej po stronie lewej i stłuczenia klatki piersiowej po stronie lewej, co naruszyło czynności narządów jego ciała na czas powyżej 7 dni, to jest o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

S. P. (1), M. T., R. K. i M. G. zostali oskarżeni o to, że:

XXV. w dniu 6 sierpnia 2005 roku w B. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, i wspólnie i w porozumieniu z mężczyzną, co do którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania, posługując się bronią palną i niebezpiecznymi przedmiotami w postaci siekier dokonał napadu rabunkowego w sklepie - pracowni (...) M. P. (2) w ten sposób, że działając z zamiarem zaboru w celu przywłaszczenia znajdującej się w tym sklepie biżuterii i pieniędzy, używając przemocy wobec wymienionego i jego pracownika T. C. poprzez zadanie im kilku ciosów siekierą w głowy i grożąc zdaniem kolejnych w wypadku stawiania oporu, zabrali w celu przywłaszczenia biżuterię złotą próby 585 o łącznej wadze nie mniejszej niż 3,5 kg w postaci 28 sygnetów, 72 łańcuszków, 53 bransolet, 13 płyt ze znakami zodiaku, 29 obrączek, 245 par kolczyków, 249 wisiorków, 20 krzyżyków, 4 kolczyków na pępek, 365 pierścionków, 1 obrączki różańca i damskiego zegarka (...) o łącznej wartości 180.000 zł, przy czym w wyniku zadanych ciosów M. P. (2) doznał urazu czaszkowo - mózgowego ze złamaniem kości czołowej i potylicznej, wielomiejscowych ran rąbanych okolicy głowy oraz wstrząsu hipowolemicznego, a T. C. - urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu, wieloodłamowego złamania kości nosa, rany twarzy okolicy lewego łuku brwiowego, okolicy czołowej lewej, jarzmowej lewej i wargi górnej, co spowodowało naruszenie czynności narządów ciała wymienionych na czas powyżej 7 dni, to jest o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

S. P. (1), M. T. i R. K. zostali oskarżeni o to, że:

XXVI. w dniu 15 września 2005 roku w B. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, i wspólnie i w porozumieniu z nieustalonym mężczyzną, posługując się bronią palną i siekierą dokonali napadu rabunkowego na osobach M. i M. Ł. (1) oraz ich małoletnich synów w ten sposób, że grożąc wymienionym natychmiastowym użyciem broni palnej oraz siekiery na wypadek stawiania oporu, skrępowali im nogi i ręce przy pomocy opasek plastikowych, po czym zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze, złotą biżuterię oraz dwa zegarki o łącznej wartości 52.000 zł na szkodę M. i M. Ł. (1), to jest o czyn z art. 280 § 2 k.k.

S. P. (1), M. T. i R. K. zostali oskarżeni o to, że:

XXVII. w dniu 2 listopada 2005 r. w M., działając wspólnie i w porozumieniu, i wspólnie i w porozumieniu z mężczyzną, co do którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania, posługując się bronią palną i niebezpiecznym przedmiotem w postaci metalowego łomu dokonali napadu rabunkowego na pracowników stacji paliw (...) w S. w ten sposób, że działając z zamiarem zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy pochodzących z utargu na tej stacji obezwładnili pracowników stacji w osobach A. L. (1) i R. S. (2) uderzając łodem w głowę R. S. (2) i grożąc im dalszymi uderzeniami łomu i użyciem broni palnej, po czym zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 39.105,06 zł na szkodę właściciela stacji K. B. (1), przy czym R. S. (2) w wyniku uderzenia doznał rany tłuczonej głowy, co naruszyło prawidłowe funkcjonowanie narządów jego ciała na czas poniżej 7 dni, to jest o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

S. P. (1), M. T., R. K. i M. G. zostali oskarżeni o to, że:

XXVIII. jesienią 2005 roku w S., działając wspólnie i w porozumieniu z usiłowali dokonać napadu rabunkowego na księdza J. J. z zamiarem zaboru posiadanych przez niego pieniędzy, jednakże zamierzonego celu nie osiągnęli, gdyż w trakcie pokonywania krat zabezpieczających okna budynku plebani kościoła (...), zbudzony ksiądz J. J. wypuścił psa na zewnątrz budynku, to jest o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k.

S. P. (1), M. T. i R. K. zostali oskarżeni o to, że:

XXIX. w dniu 1 grudnia 2005 roku w B. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, i wspólnie i w porozumieniu z mężczyzną, co do którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania i nieustalonym mężczyzną, posługując się bronią palną i niebezpiecznymi przedmiotami w postaci metalowych łomów dokonali napadu rabunkowego na pracowników firmy kurierskiej (...) S.A. w ten sposób, że działając z zamiarem zaboru w celu przywłaszczenia znajdujących się tam pieniędzy obezwładnili pracowników tej firmy grożąc użyciem broni palnej i łomów, a także zadając ciosy łodem R. M. – w głowę i A. L. (2) w rękę, zabrali pieniądze w kwocie 33.581,14 zł na szkodę wymienionej firmy oraz dwie torby z zawartością laptopa firmy (...) wraz z osprzętem, płytami CD, dyskietkami 1,44", instrukcjami, pendrivem (...), kluczami, wizytownikiem, skorowidzem telefonicznym, portfelem skórzanym, dowodem osobistym i prawem jazdy A. L. (2), dowodem rejestracyjnym samochodu marki O. (...) nr rej. (...), kartą emerytalną, kartami zniżkowymi i stałego klienta, kalkulatorem C. i pieniędzmi w kwocie 200 zł, o łącznej wartości 2.000 zł na szkodę A. L. (2), przy czym A. L. (2) w wyniku uderzenia łodem doznał rany tłuczonej lewego przedramienia, co naruszyło prawidłowe funkcjonowanie narządów jego ciała na czas poniżej 7 dni, to jest o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XXX. w dniu 27 stycznia 2006 roku w O., działając wspólnie i w porozumieniu, i wspólnie i w porozumieniu z mężczyzną, co do którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania, posługując się bronią palną i niebezpiecznymi przedmiotami w postaci metalowych łomów dokonał napadu rabunkowego na pracowników stacji paliw (...) w O. w ten sposób, że działając z zamiarem zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy z utargu obezwładnili pracowników tej firmy grożąc użyciem broni palnej i łomów i uderzając w nogę łodem R. J., zabrali pieniądze w kwocie 8.000 zł na szkodę G. K. właściciela Hurtowni (...) we F., przy czym R. J. w wyniku uderzenia łodem doznał siniaków ramienia, nadgarstka i uda prawego oraz krwiaka barku prawego, co naruszyło prawidłowe funkcjonowanie narządów jego ciała na czas poniżej 7 dni, to jest o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XXXI. w dniu 28 marca 2006 roku na terenie (...) spółka jawna i (...) spółka cywilna w T., działając wspólnie i w porozumieniu, i wspólnie i w porozumieniu z mężczyzną, co do którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania, posługując się bronią palną i niebezpiecznymi przedmiotami w postaci metalowych łomów dokonali napadu rabunkowego na pracowników wymienionych podmiotów gospodarczych grożąc natychmiastowym użyciem broni palnej na wypadek stawiania oporu oraz zadając łomem cios w głowę klientowi – R. O. (1) oraz wpychając mu lufę pistoletu w usta, zabrali w celu przywłaszczenia z szuflad biurki pieniądze w kwocie 5.946 zł na szkodę R. D., J. D., Ł. D. i A. G., przy czym R. O. (2) w wyniku opisanego działania sprawców doznał uszkodzeń ciała w postaci złamania ścian prawego oczodołu z obecności krwiaka zagłokowego, złamania zębów, stłuczenia głowy ze wstrząśnieniem mózgu i rany tłuczonej głowy, co naruszyło czynności narządów jego ciała na czas powyżej 7 dni, to jest o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

S. P. (1), M. T., A. O. i R. K. zostali oskarżeni o to, że:

XXXII. w dniu 12 maja 2006 roku w S., gmina G., działając wspólnie i w porozumieniu, i wspólnie i w porozumieniu z mężczyzną, co do którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania, posługując się bronią palną i niebezpiecznym przedmiotem w postaci łomu dokonali napadu rabunkowego na osobie E. B. w ten sposób, że działając z zamiarem zabrania posiadanych przez nią pieniędzy, grożąc wymienionej natychmiastowym użyciem broni palnej oraz porwaniem - na wypadek stawiania oporu jej znajdującego się w samochodzie dziecka - zabrali w celu przywłaszczenia aktówkę z dokumentami oraz torebkę damską skórzaną z zawartością: zabawek dziecka, telefonu marki N., pieniędzy w kwocie nie mniejszej niż 200 dolarów USA, dokumentów w postaci dowodu osobistego i prawa jazdy oraz portfelem skórzany z pieniędzmi w kwocie 1.000 zł o łącznej wartości 4.550 zł na szkodę E. B., to jest o czyn z art. 280 § 2 k.k.

Sąd Okręgowy w Toruniu, wyrokiem z dnia 27 lipca 2012 r. w sprawie **II K 2/10** orzekł m.in. następująco:

- oskarżonego **M. T.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu:

- w pkt. VI aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż należało go opisać w następujący sposób: 5 listopada 2004r. w B., działając wspólnie i w porozumieniu z S. P. (1), D. W. (1), M. O. oraz inną osobą, której sprawę wyłączono do odrębnego rozpoznania, grożąc pokrzywdzonym pozbawieniem życia i spowodowaniem obrażeń ciała słownie oraz poprzez okazanie łomów, a ponadto działając wspólnie i w porozumieniu z S. P. (1), D. W. (1) i inną osobą, której sprawę wyłączono do odrębnego rozpoznania, groził pokrzywdzonym pozbawieniem życia i spowodowaniem obrażeń ciała poprzez okazanie broni palnej i użył przemocy wobec Z. Ł. w postaci przewrócenia na podłogę i skrępowania rąk i nóg, w wyniku czego doznała obrażeń ciała w postaci zasinienia okolicy jarzmowej prawej, łokcia prawego, ramienia lewego oraz kolana i uda prawego, przy czym obrażenia w obrębie kończyny górnej i dolnej prawej spowodowały naruszenie czynności narządu ciała, tj. ich ruchomości na czas poniżej 7 dni, wobec J. K. i M. M. w postaci skrępowania rąk i nóg, wobec P. M. (2) w postaci uderzenia metalową rurką w twarz oraz skrępowania rąk i nóg, następnie działając wspólnie i w porozumieniu z S. P. (1), D. W. (1), M. O. oraz inną osobą, której sprawę wyłączono do odrębnego rozpoznania, zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 8.500 zł i biżuterię złotą o wartości 1.000 zł na szkodę T. M., srebrny łańcuszek o wartości 1.000 zł i pieniądze w kwocie 1.200 zł na szkodę P. M. (1) oraz pieniądze w kwocie 800 zł na szkodę Z. Ł., tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (pkt 31);

- w pkt. XII aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż należało go opisać w następujący sposób: 27 grudnia 2004r. w T., działając wspólnie i w porozumieniu z S. P. (1), inną osobą, której sprawę wyłączono do odrębnego rozpoznania oraz nieustaloną osobą, używając wobec P. W. i M. P. (1) pracowników (...)sp. j. (...) w T., przewożących samochodem pieniądze wymienionej spółki, przemocy w postaci uderzeń obuchami siekier w głowę i ręce, w wyniku czego P. W. doznał obrażeń ciała w postaci zasinienia przedramienia prawego i lewego, punktowatych otarć naskórka okolicy podoczodołowej prawej i ściany bocznej prawej nosa, przy czym obrażenia kończyny górnej prawej spowodowały naruszenie czynności narządu ciała, tj. jej ruchomości na czas poniżej 7 dni, nadto grożąc pokrzywdzonym pozbawieniem życia i spowodowaniem obrażeń ciała słownie oraz poprzez okazanie siekier, zabrał

w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 126.260 zł na szkodę (...) sp. j. (...) w T., tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (pkt 32);

- w pkt. XXII aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż należało go opisać i zakwalifikować w następujący sposób: 29 czerwca 2005r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu z S. P. (1), M. G. i inną nieustaloną osobą, używając wobec przenoszącego pieniądze do banku A. S., pracownika Banku (...) w C., przemocy w postaci bicia pięściami po głowie, w wyniku czego doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy i rany tłuczonej okolicy brody, które to obrażenie spowodowało naruszenie czynności narządu ciała, tj. funkcji zucia na czas poniżej 7 dni oraz grożąc pokrzywdzonemu pozbawieniem życia i spowodowaniem obrażeń ciała poprzez okazanie broni palnej, zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 30.000 zł na szkodę Banku (...) w C., tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (pkt 33);

- w pkt. XXIII aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż należało go opisać i zakwalifikować w następujący sposób: 28 lipca 2005r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu z S. P. (1), A. O. i R. K., używając przemocy wobec B. H. w postaci rzucenia na łóżko, wobec J. H. w postaci uderzenia pięścią w głowę, przewrócenia na ziemię, kopania w okolice głowy i uderzeń drewnianą pałąk w okolice żeber, w wyniku czego doznał obrażeń ciała w postaci licznych ran głowy i stłuczenia twarzoczaszki po stronie lewej oraz żeber, przy czym obrażenia w obrębie głowy spowodowały naruszenie czynności narządu ciała, tj. ośrodkowego układu nerwowego na czas poniżej 7 dni oraz grożąc pokrzywdzonym pozbawieniem życia i spowodowaniem obrażeń ciała poprzez okazanie broni palnej i przyłożenie jej do ciała B. H., bezpośrednio zmierzał do zabrania w celu przywłaszczenia pieniędzy, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na powiadomienie przez B. H. Policji, tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (pkt 34);

- w pkt. XXVII aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż należało go opisać w następujący sposób: 2 listopada 2005r. w M. na stacji paliw (...), działając wspólnie i w porozumieniu z S. P. (1), R. K. oraz inną osobą, której sprawę wyłączono do odrębnego rozpoznania, używając wobec pracownika stacji R. S. (2) przemocy w postaci uderzenia metalowym prętem w głowę, przewrócenia na podłogę, w wyniku czego doznał obrażenia ciała w postaci rany tłuczonej głowy, które spowodowało naruszenie czynności narządu ciała, tj. ośrodkowego układu nerwowego na okres poniżej 7 dni oraz grożąc wymienionemu pokrzywdzonemu i pracownicy stacji A. L. (1) pozbawieniem życia i spowodowaniem obrażeń ciała poprzez okazanie broni palnej, zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 39.105,05 zł na szkodę właściciela stacji K. B. (1), tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (pkt 35);

- w pkt. XXIX aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż należało go opisać w następujący sposób: 1 grudnia 2005r. w B., działając wspólnie i w porozumieniu z S. P. (1), R. K., inną osobą, której sprawę wyłączono do odrębnego rozpoznania i inną nieustaloną osobą, używając przemocy wobec pracowników firmy kurierskiej (...) A. L. (2) w postaci uderzenia łomem w lewą rękę, w wyniku czego doznał obrażenia ciała w postaci rany tłuczonej lewego przedramienia z przerwaniem ciągłości skóry długości około 2 cm, które spowodowało naruszenie czynności narządu ciała, tj. powłok skóry na czas poniżej 7 dni, wobec R. M. w postaci uderzenia łomem w głowę oraz grożąc wymienionym i pozostałym pracownikom firmy pozbawieniem życia i spowodowaniem obrażeń ciała słownie i poprzez okazanie broni palnej oraz łomów, zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 33.581,14 zł na szkodę firmy (...) oraz dwie torby z zawartością laptopa firmy (...) wraz z osprzętem, portfela skózanego, kalkulatora i pieniędzy w kwocie 200 zł, tj. przedmioty o łącznej wartości 2.000 zł na szkodę A. L. (2), tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (pkt 36);

- w pkt. XXX aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż należało go opisać i zakwalifikować w następujący sposób: 27 stycznia 2006r. w O. na stacji paliw (...), działając wspólnie i w porozumieniu z S. P. (1), R. K. i inną osobą, której sprawę wyłączono do odrębnego rozpoznania, używając przemocy wobec pracownika stacji R. J. w postaci bicia łomem oraz kopania po tułowiu i kończynach górnych i dolnych, w wyniku czego doznał obrażeń ciała w postaci zasinień ramienia lewego, prawego nadgarstka, prawego barku, lewej okolicy łędźwiowej i uda prawego, które to obrażenie spowodowało naruszenie czynności narządu ciała, tj. ruchomości kończyny dolnej prawej na czas poniżej 7 dni oraz grożąc wymienionemu pokrzywdzonemu i pozostałym pracownikom stacji paliw pozbawieniem życia i

spowodowaniem obrażeń ciała słownie i poprzez okazanie broni palnej oraz łomów, zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 8.000 zł na szkodę właściciela stacji benzynowej G. K., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 18 czerwca 2002r. do 10 września 2003r. części kary łącznej 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu w sprawie II K 170/03 z dnia 29 marca 2005r. prawomocnym z dniem 19 stycznia 2006r., łączącej między innymi karę jednostkową 1 roku pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (pkt 37);

- ustalił, iż przestępstwa przypisane **M. T.** w pkt. 31-37 stanowią ciąg przestępstw z art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 1 k.k., za który w myśl art. 91 § 1 k.k., art. 11 § 3 k.k. na podstawie art. 280 § 2 k.k. wymierzył mu karę 8 lat pozbawienia wolności (pkt 38);

- oskarżonego **M. T.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu:

- w pkt. IX aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż należało go opisać i zakwalifikować w następujący sposób: 1 grudnia 2004r. w S. na stacji paliw (...), działając wspólnie i w porozumieniu z S. P. (1) oraz inną osobą, której sprawę wyłączono do odrębnego rozpoznania i dwiema nieustalonymi osobami, używając przemocy wobec pracownika stacji D. M. w postaci uderzenia rękkojeścią broni palnej w plecy, zaś wobec klienta stacji J. T. w postaci uderzenia rękkojeścią pistoletu w twarz i kopnięcia w okolice brzucha, nadto grożąc wymienionym pokrzywdzonym oraz pracownikowi stacji K. K. pozbawieniem życia i spowodowaniem obrażeń ciała poprzez okazanie broni palnej i kija baseballowego, zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 51.670,97 zł i laptopa H. o wartości 5.610 zł na szkodę właściciela stacji A. D. oraz portfel z kartami rabatowymi i pieniędzmi w kwocie 870 zł na szkodę J. T., tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. (pkt 39);

- w pkt. XIX aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż należało go opisać w następujący sposób: 14 kwietnia 2005r. w B., działając wspólnie i w porozumieniu z S. P. (1) oraz inną osobą, której sprawę wyłączono do odrębnego rozpoznania, używając przemocy wobec M. K. (1) w postaci rozpylenia gaśnicy w jego kierunku, wobec Z. K. w postaci wyciągnięcia z samochodu oraz grożąc wymienionym pokrzywdzonym i W. K. pozbawieniem życia i spowodowaniem obrażeń ciała słownie i poprzez okazanie broni palnej, zabrał w celu przywłaszczenia teczkę o wartości 100 zł na szkodę M. K. (1), tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. (pkt 40);

- w pkt. XX aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż należało go opisać w następujący sposób: 4 maja 2005r. w M. na stacji paliw (...), działając wspólnie i w porozumieniu z S. P. (1), inną osobą, której sprawę wyłączono do odrębnego rozpoznania oraz inną nieustaloną osobą, używając przemocy wobec pracowników stacji paliw A. C. w postaci przewrócenia na podłogę oraz kopnięcia w głowę i przyciśnięcia nogą głowy do podłogi, wobec E. C. w postaci przewrócenia na podłogę oraz grożąc pokrzywdzonym pozbawieniem życia i spowodowaniem obrażeń ciała słownie oraz poprzez okazanie broni palnej i siekiery, zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 2.000 zł na szkodę właściciela stacji K. B. (1), tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. (pkt 41);

- ustalił, iż przestępstwa przypisane **M. T.** w pkt. od 39 do 41 stanowią ciąg przestępstw z art. 280 § 2 k.k., za który w myśl art. 91 § 1 k.k., na podstawie art. 280 § 2 k.k. wymierzył mu karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 42);

- oskarżonego **M. T.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu:

- w pkt. VIII aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż działał wspólnie i w porozumieniu z S. P. (1) oraz inną osobą, której sprawę wyłączono do odrębnego rozpoznania, tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. i za to w myśl art. 14 § 1 k.k. na podstawie art. 279 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 43);

- w pkt. XI aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż dwukrotnie uderzył pokrzywdzonego oraz że spowodował u wymienionego obrażenia ciała w postaci rany tłuczonej okolicy lewego łuku brwiowego i brody, przy czym obrażenie okolicy brody spowodowało naruszenie czynności narządu ciała, tj. czynności życia na czas poniżej 7 dni, tj.

przestępstwa z art. 157 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 157 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 44);

- w pkt. XIII aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż należało go opisać i zakwalifikować w następujący sposób: 21 stycznia 2005r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu z S. P. (1) i A. O., używając wobec J. C. (2) przemocy w postaci uderzeń metalową rurką, pięściami po całym ciele, przewrócenia na ziemię, kopania po całym ciele, w wyniku czego doznał obrażeń ciała w postaci rany tłuczonej głowy okolicy ciemieniowo – potylicznej, złamania kości łokciowej lewej, które to obrażenie spowodowało naruszenie czynności narządu ciała, tj. ruchomości kończyny górnej lewej na czas powyżej 7 dni, nadto grożąc pokrzywdzonemu pozbawieniem życia i spowodowaniem obrażeń ciała poprzez oddanie strzału z broni palnej, zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 18.000 zł, kurtkę o wartości 500 zł, tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to w myśl art. 11 § 3 k.k. na podstawie art. 280 § 2 k.k. wymierzył mu karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 45);

- w pkt. XVIII aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż należało go opisać w następujący sposób: 10 marca 2005r. w B., działając wspólnie i w porozumieniu z S. P. (1), inną osobą, której sprawę wyłączono do odrębnego rozpoznania oraz inną nieustaloną osobą, używając przemocy wobec przewożących pieniądze z banku, przeznaczonych na wypłaty dla pracowników (...) sp. z o.o. w B., K. B. (2) w postaci uderzenia metalową rurką w głowę, w wyniku czego doznał obrażeń ciała w postaci wodniaka lewej okolicy czołowo-ciemieniowej powodującego efekt masy, złamania kości czołowo-ciemieniowej lewej schodzącego na podstawę czaszki, rany tłuczonej głowy okolicy skroniowej lewej, zasinienia powieki górnej oka lewego, przy czym obrażenia wewnątrzczaszkowe spowodowały ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu i wobec Y. Z. w postaci uderzenia kijem baseballowym w prawe ramię oraz grożąc pokrzywdzonym pozbawieniem życia i spowodowaniem obrażeń ciała poprzez okazanie broni palnej, siekiery, kija baseballowego, zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 35.000 zł na szkodę (...) sp. z o.o. w B. oraz pieniądze w kwocie 200 zł na szkodę Y. Z., tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. i art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to w myśl art. 11 § 3 k.k. na podstawie art. 280 § 2 k.k. wymierzył mu karę 6 lat pozbawienia wolności (pkt 46);

- w pkt. XXIV aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż należało go opisać i zakwalifikować w następujący sposób: 2 sierpnia 2005r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z S. P. (1), R. K. i nieustaloną osobą, używając przemocy wobec J. W. w postaci skrępowania rąk i nóg, wobec G. W. w postaci skrępowania rąk i nóg oraz uderzenia pięścią w twarz, w wyniku czego doznała obrażeń ciała w postaci wybicia co najmniej 2 zębów, które to obrażenie spowodowało naruszenie czynności narządu ciała na czas poniżej 7 dni, wobec W. W. w postaci uderzenia łodem w głowę, przewrócenia na ziemię, bicia pięściami po całym ciele, skrępowania rąk i nóg, w wyniku czego doznał obrażeń ciała w postaci złamania łuski kości skroniowej lewej przechodzącego na piramidę tej kości oraz wieloodłamowego złamania lewej kości ciemieniowej z obecnością odłamów pośrednich wpuklających się w obręb jamy czaszki, stłuczenia mózgu lewego płata skroniowo-ciemieniowego i potylicznego, cech obrzęku mózgu z przemieszczeniem struktur środkowych w prawo i ran tłuczonych głowy, przy czym obrażenia czaszkowo-mózgowe spowodowały naruszenie czynności narządu ciała, tj. ośrodkowego układu nerwowego na czas powyżej 7 dni oraz grożąc pokrzywdzonym pozbawieniem życia i spowodowaniem obrażeń ciała słownie i poprzez okazanie łomów i noża, a W. W. poprzez przyłożenie noża do szyi, zaś J. W. do twarzy, zabrał w celu przywłaszczenia telefony komórkowe S. (...) oraz S. (...) o łącznej wartości 450 zł, kartę bankomatową oraz pieniądze w kwocie 1.000 zł na szkodę G. i W. W., tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k., art. 157 § 1 k.k., art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to w myśl art. 11 § 3 k.k. na podstawie art. 280 § 2 k.k. wymierzył mu karę 5 lat pozbawienia wolności (pkt 47);

- w pkt. XXV aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż należało go opisać i zakwalifikować w następujący sposób: 6 sierpnia 2005r. w B. w Zakładzie (...) M. P. (2), działając wspólnie i w porozumieniu z S. P. (1), R. K., M. G. i inną osobą, której sprawę wyłączono do odrębnego rozpoznania, grożąc pokrzywdzonym pozbawieniem życia i spowodowaniem obrażeń ciała słownie i poprzez okazanie broni palnej i siekier, a ponadto działając wspólnie i w porozumieniu z S. P. (1), R. K. i inną osobą, której sprawę wyłączono do odrębnego rozpoznania, użył przemocy wobec T. C. w postaci uderzenia siekierą w głowę, przewrócenia na podłogę, w wyniku czego doznał obrażeń ciała w postaci urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu oraz rany twarzy okolicy lewego łuku brwiowego okolicy czołowej lewej, jarzmowej lewej i

wargi górnej, wieloodłamowego złamania kości nosa, które to obrażenie spowodowało naruszenie czynności narządu ciała, tj. układu oddechowego oraz kostnego na czas powyżej 7 dni, wobec M. P. (2) w postaci przewrócenia na podłogę, bicia siekierą i rękoma po głowie, w wyniku czego doznał obrażeń ciała w postaci urazu czaszkowo mózgowego ze złamaniem kości czołowej i potylicznej, wielomiejscowych ran rąbanych okolicy głowy, przy czym w wyniku obfitego krwawienia z ran rąbanych okolicy głowy doszło do rozwoju wstrząsu hypowolemicznego, który stanowił chorobę realnie zagrażającą życiu, następnie działając wspólnie i w porozumieniu z S. P. (1), R. K., M. G. i inną osobą, której sprawę wyłączono do odrębnego rozpoznania, zabrał w celu przywłaszczenia biżuterię złotą oraz damski zegarek (...) o łącznej wartości 180.000 zł na szkodę M. P. (2), tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k., art. 156 § 1 pkt 2 k.k., art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to w myśl art. 11 § 3 k.k. na podstawie art. 280 § 2 k.k. wymierzył mu karę 7 lat pozbawienia wolności (pkt 48);

- w pkt. XXVI aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż należało go opisać i zakwalifikować w następujący sposób: 15 września 2005r. w B., działając wspólnie i w porozumieniu z S. P. (1), R. K. oraz nieustaloną osobą, używając przemocy wobec M., K. i D. Ł. w postaci skrępowania rąk i nóg, wobec M. Ł. (1) w postaci przewrócenia na podłogę, przyciśnięcia kolanem do podłoża, wykręcenia nadgarstków, skrępowania rąk i nóg, kopnięć w nogi, brzuch i klatkę piersiową, w wyniku czego doznał obrażeń ciała w postaci liniowych otarć naskórka okolicy obu nadgarstków i obu okolic nadgarstkowych, stłuczenia klatki piersiowej po stronie lewej, skręcenia obu barków i złamania kompresyjnego kręgu Th8 kręgosłupa odcinka piersiowego, które to obrażenie spowodowało naruszenie czynności narządu ciała, tj. ruchomości odcinka piersiowego kręgosłupa na czas powyżej 7 dni oraz grożąc pokrzywdzonym pozbawieniem życia i spowodowaniem obrażeń ciała słownie i poprzez okazanie broni palnej, zaś wobec M. Ł. (1) poprzez przyłożenie broni palnej do głowy, siekiery do szyi, zaś wobec M. Ł. (2) poprzez przyłożenie noża do twarzy, zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 8.000 zł oraz biżuterię i zegarek o łącznej wartości 11.500 zł na szkodę M. Ł. (1), pieniądze w kwocie 2.000 zł oraz biżuterię i zegarek o łącznej wartości 25.200 zł na szkodę M. Ł. (2), tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to w myśl art. 11 § 3 k.k. na podstawie art. 280 § 2 k.k. wymierzył mu karę 5 lat pozbawienia wolności (pkt 49);

- w pkt XXVIII aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż należało go opisać w następujący sposób: jesienią 2005r. wS., działając wspólnie i w porozumieniu z S. P. (1) i dwiema nieustalonymi osobami, bezpośrednio zmierzał do użycia przemocy wobec J. J. w postaci skrępowania i zabrania w celu przywłaszczenia pieniędzy znajdujących się na plebanii, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na działanie pokrzywdzonego, polegające na wypuszczeniu psa na zewnątrz budynku, tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. i za to w myśl art. 14 § 1 k.k. na podstawie art. 280 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności (pkt 50);

- w pkt XXXI aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż należało go opisać i zakwalifikować w następujący sposób: 28 marca 2006r. w T. na terenie (...) sp. j. i (...) sp. c., działając wspólnie i w porozumieniu z S. P. (1), R. K. i inną osobą, której sprawę wyłączono do odrębnego rozpoznania, używając przemocy wobec klienta hurtowni R. O. w postaci uderzenia łomem w głowę, wepchnięcia lufy broni palnej w usta, w wyniku czego doznał obrażeń ciała w postaci złamania koron zębów 11, 21 i 31, rany tłuczonej głowy okolicy ciemieniowej, zasinienia okolicy prawego kolana, złamania zespołu nosowo oczodołowo sitowego prawego z krwiakiem pozagałkowym, neuropatii pourazowej nerwu wzrokowego prawego, wylewów podspojówkowych obu gałek ocznych oraz ubytków nabłonka rogówki oka prawego, zasinienia powiek oka prawego i lewego, przy czym obrażenia oka prawego spowodowały ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci innego trwałego kalectwa oraz grożąc pokrzywdzonemu i pozostałym osobom znajdującym się na terenie hurtowni pozbawieniem życia i spowodowaniem obrażeń ciała słownie oraz poprzez okazanie broni palnej i łomów, zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 5.946 zł na szkodę R. D., J. D., Ł. D. i A. G., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 18 czerwca 2002r. do 10 września 2003r. części kary łącznej 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu w sprawie II K 170/03 z dnia 29 marca 2005r. prawomocnym z dniem 19 stycznia 2006r., łączącej między innymi karę jednostkową 1 roku pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. i art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 1 k.k. i za to w myśl art. 11 § 3 k.k., na podstawie art. 280 § 2 k.k. wymierzył mu karę 6 lat pozbawienia wolności (pkt 51);

- w pkt. XXXII aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż należało go opisać w następujący sposób: 12 maja 2006r. w S., działając wspólnie i w porozumieniu z S. P. (1), R. K. i A. O. i inną osobą, której sprawę wyłączono do odrębnego rozpoznania, grożąc E. B. i W. A. pozbawieniem życia i spowodowaniem obrażeń ciała słownie oraz poprzez okazanie broni palnej i kija baseballowego, zabrał w celu przywłaszczenia aktówkę, 200 dolarów amerykańskich, torebkę skórzaną, telefon komórkowy, zabawki, portfel z pieniędzmi w kwocie 1.000 zł, tj. mienie o łącznej wartości 4.450 zł na szkodę E. B., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 18 czerwca 2002r. do 10 września 2003r. części kary łącznej 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu w sprawie II K 170/03 z dnia 29 marca 2005r. prawomocnym z dniem 19 stycznia 2006r., łączącej między innymi karę jednostkową 1 roku pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. wymierzył mu karę 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 52);

- na podstawie art. 91 § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczonych w pkt. 38, od 42 do 52 wymierzył oskarżonemu **M. T.** karę łączną 15 lat pozbawienia wolności (pkt 53);

- na podstawie art. 77 § 2 k.k. ustalił, iż oskarżony **M. T.** będzie mógł ubiegać się o warunkowe przedterminowe zwolnienie z odbycia reszty kary łącznej pozbawienia wolności po upływie 13 lat (pkt 54);

- oskarżonego **R. K.** uniewinnił od popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt. VIII, XXVIII aktu oskarżenia (pkt 55);

- oskarżonego **R. K.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu:

- w pkt. XXIII aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż należało go opisać i zakwalifikować w następujący sposób: 28 lipca 2005r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu z S. P. (1), M. T. i A. O., używając przemocy wobec B. H. w postaci rzucenia na łóżko, wobec J. H. w postaci uderzenia pięścią w głowę, przewrócenia na ziemię, kopania w okolice głowy i uderzeń drewnianą pałąk w okolice żeber, w wyniku czego doznał obrażeń ciała w postaci licznych ran głowy i stłuczenia twarzoczaszki po stronie lewej oraz żeber, przy czym obrażenia w obrębie głowy spowodowały naruszenie czynności narządu ciała, tj. ośrodkowego układu nerwowego na czas poniżej 7 dni oraz grożąc pokrzywdzonym pozbawieniem życia i spowodowaniem obrażeń ciała poprzez okazanie broni palnej i przyłożenie jej do ciała B. H., bezpośrednio zmierzał do zabrania w celu przywłaszczenia pieniędzy, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na powiadomienie przez B. H. Policji, tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (pkt 56);

- w pkt. XXVII aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż należało go opisać w następujący sposób: 2 listopada 2005r. w M. na stacji paliw (...), działając wspólnie i w porozumieniu z S. P. (1), M. T. oraz inną osobą, której sprawę wyłączono do odrębnego rozpoznania, używając wobec pracownika stacji R. S. (2) przemocy w postaci uderzenia metalowym prętem w głowę, przewrócenia na podłogę, w wyniku czego doznał obrażenia ciała w postaci rany tłuczonej głowy, które spowodowało naruszenie czynności narządu ciała, tj. ośrodkowego układu nerwowego na okres poniżej 7 dni oraz grożąc wymienionemu pokrzywdzonemu i pracownicy stacji A. L. (1) pozbawieniem życia i spowodowaniem obrażeń ciała poprzez okazanie broni palnej, zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 39.105,05 zł na szkodę właściciela stacji K. B. (1), tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (pkt 57);

- w pkt. XXIX aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż należało go opisać w następujący sposób: 1 grudnia 2005r. w B., działając wspólnie i w porozumieniu z S. P. (1), M. T., inną osobą, której sprawę wyłączono do odrębnego rozpoznania i inną nieustaloną osobą, używając przemocy wobec pracowników firmy kurierskiej (...) A. L. (2) w postaci uderzenia łomem w lewą rękę, w wyniku czego doznał obrażenia ciała w postaci rany tłuczonej lewego przedramienia z przerwaniem ciągłości skóry długości około 2 cm, które spowodowało naruszenie czynności narządu ciała, tj. powłok skóry na czas poniżej 7 dni, wobec R. M. w postaci uderzenia łomem w głowę oraz grożąc wymienionym i pozostałym pracownikom firmy pozbawieniem życia i spowodowaniem obrażeń ciała słownie i poprzez okazanie broni palnej oraz łomów, zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 33.581,14 zł na szkodę firmy (...) oraz dwie torby z zawartością laptopa firmy (...) wraz z osprzętem, portfela skózanego, kalkulatora i pieniędzy w kwocie

200 zł, tj. przedmioty o łącznej wartości 2.000 zł na szkodę A. L. (2), tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (pkt 58);

- w pkt. XXX aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż należało go opisać w następujący sposób: 27 stycznia 2006r. w O. na stacji paliw (...), działając wspólnie i w porozumieniu z S. P. (1), M. T. i inną osobą, której sprawę wyłączono do odrębnego rozpoznania, używając przemocy wobec pracownika stacji R. J. w postaci bicia łomem oraz kopania po tułowiu i kończynach górnych i dolnych, w wyniku czego doznał obrażeń ciała w postaci zasinień ramienia lewego, prawego nadgarstka, prawego barku, lewej okolicy łędźwiowej i uda prawego, które to obrażenie spowodowało naruszenie czynności narządu ciała, tj. ruchomości kończyny dolnej prawej na czas poniżej 7 dni oraz grożąc wymienionemu pokrzywdzonemu i pozostałym pracownikom stacji paliw pozbawieniem życia i spowodowaniem obrażeń ciała słownie i poprzez okazanie broni palnej oraz łomów, zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 8.000 zł na szkodę właściciela stacji benzynowej G. K., tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (pkt 59);

- ustalił, iż przestępstwa przypisane **R. K.** w pkt. 56 do 59 stanowią ciąg przestępstw z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz przestępstw z art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za który w myśl art. 91 § 1 k.k., art. 11 § 3 k.k. na podstawie art. 280 § 2 k.k. wymierzył mu karę 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 60);

- oskarżonego **R. K.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu:

- w pkt. XXIV aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż należało go opisać i zakwalifikować w następujący sposób: 2 sierpnia 2005r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z S. P. (1), M. T. i nieustaloną osobą, używając przemocy wobec J. W. w postaci skrępowania rąk i nóg, wobec G. W. w postaci skrępowania rąk i nóg oraz uderzenia pięścią w twarz, w wyniku czego doznała obrażeń ciała w postaci wybicia co najmniej 2 zębów, które to obrażenie spowodowało naruszenie czynności narządu ciała na czas poniżej 7 dni, wobec W. W. w postaci uderzenia łomem w głowę, przewrócenia na ziemię, bicia pięściami po całym ciele, skrępowania rąk i nóg, w wyniku czego doznał obrażeń ciała w postaci złamania łuski kości skroniowej lewej przechodzącego na piramidę tej kości oraz wieloodłamowego złamania lewej kości ciemieniowej z obecnością odłamów pośrednich wpuklających się w obręb jamy czaszki, stłuczenia mózgu lewego płata skroniowo

-ciemieniowego i potylicznego, cech obrzęku mózgu z przemieszczeniem struktur środkowych w prawo i ran tłuczonych głowy, przy czym obrażenia czaszkowo-mózgowe spowodowały naruszenie czynności narządu ciała, tj. ośrodkowego układu nerwowego na czas powyżej 7 dni oraz grożąc pokrzywdzonym pozbawieniem życia i spowodowaniem obrażeń ciała słownie i poprzez okazanie łomów i noża, a W. W. poprzez przyłożenie noża do szyi, zaś J. W. do twarzy, zabrał w celu przywłaszczenia telefony komórkowe S. C100 oraz S. (...) o łącznej wartości 450 zł, kartę bankomatową oraz pieniądze w kwocie 1.000 zł na szkodę G. i W. W., tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k., art. 157 § 1 k.k., art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to w myśl art. 11 § 3 k.k. na podstawie art. 280 § 2 k.k. wymierzył mu karę 5 lat pozbawienia wolności (pkt 61);

- w pkt. XXV aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż należało go opisać i zakwalifikować w następujący sposób: 6 sierpnia 2005r. w B. w Zakładzie (...) M. P., działając wspólnie i w porozumieniu z S. P. (1), M. T., M. G. i inną osobą, której sprawę wyłączono do odrębnego rozpoznania, grożąc pokrzywdzonym pozbawieniem życia i spowodowaniem obrażeń ciała słownie i poprzez okazanie broni palnej i siekier, a ponadto działając wspólnie i w porozumieniu S. P. (1), M. T. i inną osobą, której sprawę wyłączono do odrębnego rozpoznania, użył przemocy wobec T. C. w postaci uderzenia siekierą w głowę, przewrócenia na podłogę, w wyniku czego doznał obrażeń ciała w postaci urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu oraz rany twarzy okolicy lewego łuku brwiowego okolicy czołowej lewej, jarzmowej lewej i wargi górnej, wieloodłamowego złamania kości nosa, które to obrażenie spowodowało naruszenie czynności narządu ciała, tj. układu oddechowego oraz kostnego na czas powyżej 7 dni, wobec M. P. (2) w postaci przewrócenia na podłogę, bicia siekierą i rękoma po głowie, w wyniku czego doznał obrażeń ciała w postaci urazu czaszkowo-mózgowego ze złamaniem kości czołowej i potylicznej, wielomiejscowych ran rąbanych okolicy głowy, przy czym w wyniku obfitego krwawienia z ran rąbanych okolicy głowy doszło do rozwoju wstrząsu hypowolemicznego, który stanowił chorobę

realnie zagrażającą życiu, następnie działając wspólnie i w porozumieniu z S. P. (1), M. T., M. G. i inną osobą, której sprawę wyłączono do odrębnego rozpoznania, zabrał w celu przywłaszczenia biżuterię złotą oraz damski zegarek (...) o łącznej wartości 180.000 zł na szkodę M. P. (2), tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k., art. 156 § 1 pkt 2 k.k., art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to w myśl art. 11 § 3 k.k. na podstawie art. 280 § 2 k.k. wymierzył mu karę 7 lat pozbawienia wolności (pkt 72);

- w pkt. XXVI aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż należało go opisać i zakwalifikować w następujący sposób: 15 września 2005r. w B., działając wspólnie i w porozumieniu z S. P. (1), M. T. oraz nieustaloną osobą, używając przemocy wobec M., K. i D. Ł. w postaci skrupowania rąk i nóg, wobec M. Ł. (1) w postaci przewrócenia na podłogę, przyciśnięcia kolanem do podłoża, wykręcenia nadgarstków, skrupowania rąk i nóg, kopnięć w nogi, brzuch i klatkę piersiową, w wyniku czego doznał obrażeń ciała w postaci liniowych otarć naskórka okolicy obu nadgarstków i obu okolic nadgarstkowych, stłuczenia klatki piersiowej po stronie lewej, skręcenia obu barków i złamania kompresyjnego kręgu Th8 kręgosłupa odcinka piersiowego, które to obrażenie spowodowało naruszenie czynności narządu ciała, tj. ruchomości odcinka piersiowego kręgosłupa na czas powyżej 7 dni oraz grożąc pokrzywdzonym pozbawieniem życia i spowodowaniem obrażeń ciała słownie i poprzez okazanie broni palnej, zaś wobec M. Ł. (1) poprzez przyłożenie broni palnej do głowy, siekiery do szyi, zaś wobec M. Ł. (2) poprzez przyłożenie noża do twarzy, zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 8.000 zł oraz biżuterię i zegarek o łącznej wartości 11.500 zł na szkodę M. Ł. (1), pieniądze w kwocie 2.000 zł oraz biżuterię i zegarek o łącznej wartości 25.200 zł na szkodę M. Ł. (2), tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to w myśl art. 11 § 3 k.k., na podstawie art. 280 § 2 k.k. wymierzył mu karę 5 lat pozbawienia wolności (pkt 63);

- w pkt. XXXI aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż należało go opisać i zakwalifikować w następujący sposób: 28 marca 2006r. w T. na terenie (...) sp. j. i (...) sp. c., działając wspólnie i w porozumieniu z S. P. (1), M. T. i inną osobą, której sprawę wyłączono do odrębnego rozpoznania, używając przemocy wobec klienta hurtowni R. O. w postaci uderzenia łomem w głowę, wepchnięcia lufy broni palnej w usta, w wyniku czego doznał obrażeń ciała w postaci złamania koron zębów 11, 21 i 31, rany tłuczonej głowy okolicy ciemieniowej, zasinienia okolicy prawego kolana, złamania zespołu nosowo oczodołowo sitowego prawego z krwiakiem pozagałkowym, neuropatii pourazowej nerwu wzrokowego prawego, wylewów podspojówkowych obu gałek ocznych oraz ubytków nabłonka rogówki oka prawego, zasinienia powiek oka prawego i lewego, przy czym obrażenia oka prawego spowodowały ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci innego trwałego kalectwa oraz grożąc pokrzywdzonemu i pozostałym osobom znajdującym się na terenie hurtowni pozbawieniem życia i spowodowaniem obrażeń ciała słownie oraz poprzez okazanie broni palnej i łomów, zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 5.946 zł na szkodę R. D., J. D., Ł. D. i A. G., tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. i art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to w myśl art. 11 § 3 k.k. na podstawie art. 280 § 2 k.k. wymierzył mu karę 6 lat pozbawienia wolności (pkt 64);

- w pkt. XXXII aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż należało go opisać w następujący sposób: 12 maja 2006r. w S., działając wspólnie i w porozumieniu z S. P. (1), M. T., A. O. i inną osobą, której sprawę wyłączono do odrębnego rozpoznania, grożąc E. B. i W. A. pozbawieniem życia i spowodowaniem obrażeń ciała słownie oraz poprzez okazanie broni palnej i kija baseballowego, zabrał w celu przywłaszczenia aktówkę, 200 dolarów amerykańskich, torebkę skórzaną, telefon komórkowy, zabawki, portfel z pieniędzmi w kwocie 1.000 zł, tj. mienie o łącznej wartości 4.450 zł na szkodę E. B., tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. wymierzył mu karę 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 65);

- na podstawie art. 91 § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczonych w pkt. od 60 do 65 wymierzył oskarżonemu **R. K.** karę łączną 13 lat pozbawienia wolności (pkt 66);

- na podstawie art. 77 § 2 k.k. ustalił, iż oskarżony **R. K.** będzie mógł ubiegać się o warunkowe przedterminowe zwolnienie z odbycia reszty kary łącznej pozbawienia wolności po upływie 10 lat (pkt 67);

- oskarżonego **M. G.** uniewinnił od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. XXVIII aktu oskarżenia (pkt 68);

- oskarżonego **M. G.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu:

- w pkt. XXII aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż należało go opisać i zakwalifikować w następujący sposób: 29 czerwca 2005r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu z S. P. (1), M. T. i inną nieustaloną osobą, używając wobec przenoszącego pieniądze do banku A. S., pracownika Banku (...) w C., przemocy w postaci bicia pięściami po głowie, w wyniku czego doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy i rany tłuczonej okolicy brody, które to obrażenie spowodowało naruszenie czynności narządu ciała, tj. funkcji żucia na czas poniżej 7 dni oraz grożąc pokrzywdzonemu pozbawieniem życia i spowodowaniem obrażeń ciała poprzez okazanie broni palnej, zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 30.000 zł na szkodę Banku (...) w C., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 18 kwietnia 2002r. do 1 sierpnia 2005r. części kary łącznej 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 30 sierpnia 2002r. sygn. akt II K 128/02, łączącej m.in. karę jednostkową 2 lat pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to w myśl art. 11 § 3 k.k. na podstawie art. 280 § 2 k.k. wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności (pkt 69);

- w pkt. XXV aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż należało go opisać i zakwalifikować w następujący sposób: 6 sierpnia 2005r. w B. w Zakładzie (...) M. P., działając wspólnie i w porozumieniu z S. P. (1), M. T., R. K. i inną osobą, której sprawę wyłączono do odrębnego rozpoznania, grożąc pokrzywdzonym pozbawieniem życia i spowodowaniem obrażeń ciała słownie i poprzez okazanie broni palnej i siekier, zabrał w celu przywłaszczenia biżuterię złotą oraz damski zegarek (...) o łącznej wartości 180.000 zł na szkodę M. P. (2), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 18 kwietnia 2002r. do 1 sierpnia 2005r. części kary łącznej 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 30 sierpnia 2002r., sygn. akt II K 128/02, łączącej m.in. karę jednostkową 2 lat pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. wymierzył mu karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 70);

- na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczonych w pkt. 69 i 70 wymierzył oskarżonemu **M. G.** karę łączną 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 71);

- oskarżonego **A. O.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu:

- w pkt. I aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, że należało go opisać w następujący sposób: 14 grudnia 2003 roku w Ś., działając wspólnie i w porozumieniu z S. P. (1) i R. P., używając przemocy wobec Ł. U. w postaci uderzeń w twarz, przewrócenia na ziemię, przytrzymywania kolanem, a następnie kopania w głowę i brzuch, zabrał w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki (...) oraz kurtkę, tj. przedmioty o łącznej wartości 400 zł na szkodę wymienionego, tj. przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. (pkt 72);

- w pkt. II aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż należało go opisać w następujący sposób: 14 grudnia 2003 roku w C., działając wspólnie i w porozumieniu z S. P. (1) i R. P., używając przemocy wobec R. S. (1) w postaci przewrócenia na ziemię, bicia i kopania po całym ciele oraz wobec A. N. w postaci uderzenia pięścią w twarz, przewrócenia na ziemię i kopania po całym ciele, zabrał w celu przywłaszczenia R. S. (1) telefon komórkowy marki N. (...) o wartości 500 zł, zaś A. N. czapkę z daszkiem, zegarek elektroniczny, portfel z pieniędzmi w kwocie 100 zł, tj. mienie o łącznej wartości 230 zł, tj. przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. (pkt 73);

- ustalił, że przestępstwa przypisane oskarżonemu **A. O.** w pkt. 72 i 73 stanowią ciąg przestępstw z art. 280 § 1 k.k., za który w myśl art. 91 § 1 k.k., na podstawie art. 280 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności (pkt 74);

- oskarżonego **A. O.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu:

- w pkt. III aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż należało go opisać i zakwalifikować w następujący sposób: 26 grudnia 2003r. w K., działając wspólnie i w porozumieniu z S. P. (1), używając przemocy wobec P. F. w postaci bicia pięściami po twarzy, przewrócenia na ziemię i kopania po głowie, w wyniku czego doznał obrażeń ciała w postaci otarcia naskórka

okolicy powieki prawej i zasinienia oczodołu lewego, które to obrażenie spowodowało naruszenie czynności narządu ciała, tj. funkcji widzenia okiem lewym na czas poniżej 7 dni, zabrał w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki S. o wartości 400 zł, tj. przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to w myśl art. 11 § 3 k.k., na podstawie art. 280 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności (pkt 75);

- w pkt. IV aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż należało go opisać i zakwalifikować w następujący sposób: 19 lipca 2004r. w S., działając wspólnie i w porozumieniu z S. P. (1) i B. M., używając wobec pracownika stacji paliw (...) T. D., przewożącego ze stacji do Banku (...) w S. rowerem pieniądze, przemocy w postaci szarpania, a ponadto działając wspólnie i w porozumieniu z S. P. (1) uderzał pokrzywdzonego pięściami po głowie, przewrócił na ziemię, w wyniku czego doznał obrażeń ciała w postaci rany tłuczonej okolicy lewego łuku brwiowego, otarcia naskórka głowy lewej okolicy skroniowej, łokcia lewego oraz biodra i kolana, zasinienia obu oczodołów oraz wstrząśnienia mózgu, które to obrażenie spowodowało naruszenie czynności narządu ciała, tj. ośrodkowego układu nerwowego na czas powyżej 7 dni, następnie działając wspólnie i w porozumieniu z S. P. (1) i B. M. zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 37.405,82 zł na szkodę właściciela stacji paliw K. B. (1), tj. przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to w myśl art. 11 § 3 k.k., na podstawie art. 280 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 76);

- w pkt. XIII aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż należało go opisać i zakwalifikować w następujący sposób: 21 stycznia 2005r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu z S. P. (1) i M. T., używając wobec J. C. (2) przemocy w postaci uderzeń metalową rurką, pięściami po całym ciele, przewrócenia na ziemię, kopania po całym ciele, w wyniku czego doznał obrażeń ciała w postaci rany tłuczonej głowy okolicy ciemieniowo - potylicznej, złamania kości łokciowej lewej, które to obrażenie spowodowało naruszenie czynności narządu ciała, tj. ruchomości kończyny górnej lewej na czas powyżej 7 dni, nadto grożąc pokrzywdzonemu pozbawieniem życia i spowodowaniem obrażeń ciała poprzez oddanie strzału z broni palnej, zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 18.000 zł, kurtkę o wartości 500 zł, tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to w myśl art. 11 § 3 k.k. na podstawie art. 280 § 2 k.k. wymierzył mu karę 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 77);

- w pkt. XXIII aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż należało go opisać i zakwalifikować w następujący sposób: 28 lipca 2005r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu z S. P. (1), M. T. i R. K., używając przemocy wobec B. H. w postaci rzużenia na łóżko, wobec J. H. (2) w postaci uderzenia pięścią w głowę, przewrócenia na ziemię, kopania w okolice głowy i uderzeń drewnianą pałką w okolice żeber, w wyniku czego doznał obrażeń ciała w postaci licznych ran głowy i stłuczenia twarzoczaszki po stronie lewej oraz żeber, przy czym obrażenia w obrębie głowy spowodowały naruszenie czynności narządu ciała, tj. ośrodkowego układu nerwowego na czas poniżej 7 dni oraz grożąc pokrzywdzonym pozbawieniem życia i spowodowaniem obrażeń ciała poprzez okazanie broni palnej i przyłożenie jej do ciała B. H., bezpośrednio zmierzał do zabrania w celu przywłaszczenia pieniędzy, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na powiadomienie przez B. H. Policji, tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to w myśl art. 11 § 3 k.k. i art. 14 § 1 k.k., na podstawie art. 280 § 2 k.k. wymierzył mu karę 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 78);

- w pkt. XXXII aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż należało go opisać w następujący sposób: 12 maja 2006r. w S., działając wspólnie i w porozumieniu z S. P. (1), M. T., R. K. i inną osobą, której sprawę wyłączono do odrębnego rozpoznania, grożąc E. B. i W. A. pozbawieniem życia i spowodowaniem obrażeń ciała słownie oraz poprzez okazanie broni palnej i kija baseballowego, zabrał w celu przywłaszczenia aktówkę, 200 dolarów amerykańskich, torebkę skórzaną, telefon komórkowy, zabawki, portfel z pieniędzmi w kwocie 1.000 zł, tj. mienie o łącznej wartości 4.450 zł na szkodę E. B., tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności (pkt 79);

- na podstawie art. 91 § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczonych w pkt. 74 do 79 wymierzył oskarżonemu **A. O.** karę łączną 8 lat pozbawienia wolności (pkt 80), z zaliczeniem na jej poczet okresu tymczasowego aresztowania od dnia 13 stycznia 2009r. do dnia 13 maja 2009r. (pkt 81);

- oskarżonego **R. P.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu:

- w pkt. I aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, że należało go opisać w następujący sposób: 14 grudnia 2003 roku w Ś., działając wspólnie i w porozumieniu z S. P. (1) i A. O., używając przemocy wobec Ł. U. w postaci uderzeń w twarz, przewrócenia na ziemię, przytrzymywania kolanem, a następnie kopania w głowę i brzuch, zabrał w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki (...) oraz kurtkę, tj. przedmioty o łącznej wartości 400 zł na szkodę wymienionego, tj. przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. (pkt 82);

- w pkt. II aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż należało go opisać w następujący sposób: 14 grudnia 2003 roku w C., działając wspólnie i w porozumieniu z S. P. (1) i A. O., używając przemocy wobec R. S. (1) w postaci przewrócenia na ziemię, bicia i kopania po całym ciele oraz wobec A. N. w postaci uderzenia pięścią w twarz, przewrócenia na ziemię i kopania po całym ciele, zabrał w celu przywłaszczenia R. S. (1) telefon komórkowy marki N. (...) o wartości 500 zł, zaś A. N. czapkę z daszkiem, zegarek elektroniczny, portfel z pieniędzmi w kwocie 100 zł, tj. mienie o łącznej wartości 230 zł, tj. przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. (pkt 83);

- ustalił, że przestępstwa przypisane oskarżonemu **R. P.** w pkt. 82 i 83 stanowią ciąg przestępstw z art. 280 § 1 k.k., za który w myśl art. 91 § 1 k.k., na podstawie art. 280 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 1, 2, 3 k.k. karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych grzywny po 50 złotych każda stawka (pkt 84), z zaliczeniem na jej poczet okresu tymczasowego aresztowania od dnia 11 lutego 2009r. do dnia 13 marca 2009r., przyjmując, iż 1 dzień pozbawienia wolności jest równoważny 2 stawkom dziennym grzywny (pkt 86);

- na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. i art. 73 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej w pkt. 84 kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego **R. P.** warunkowo zawiesił na okres 4 lat próby i na ten czas oddał go pod dozór kuratora, wyznaczonego przez Sąd (pkt 85);

- oskarżonego **B. M.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt IV aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż należało go opisać i zakwalifikować w następujący sposób: 19 lipca 2004r. w S., działając wspólnie i w porozumieniu z S. P. (1) i A. O., używając przemocy w postaci szarpania wobec pracownika stacji paliw (...) T. D., przewożącego ze stacji do Banku (...) w S. rowerem pieniądze, zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 37.405,82 zł na szkodę właściciela stacji paliw K. B. (1), tj. przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 1, 2, 3 k.k. karę 250 stawek dziennych grzywny, po 20 złotych każda stawka (pkt 87);

- oskarżonego **B. M.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXI aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż należało go opisać i zakwalifikować w następujący sposób: w okresie od 2 listopada 2004r. do 4 maja 2005r. w S. i M., działając w zamiarze, aby S. P. (1), M. T., inna osoba, której sprawę wyłączono do odrębnego rozpoznania oraz inna nieustalona osoba, używając przemocy wobec pracowników stacji paliw (...) w M., dokonali zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy znajdujących się na wskazanej stacji paliw, udzielił wymienionym sprawcom informacji na temat miejsca przechowywania pieniędzy na stacji oraz czasu ich zawożenia do banku, tj. przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. i za to w myśl art. 19 § 2 k.k., na podstawie art. 280 § 1 k.k., po zastosowaniu art. 60 § 6 pkt 3 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 1, 2, 3 k.k. karę 200 stawek dziennych grzywny, po 20 złotych każda stawka (pkt 88);

- na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczonych w pkt. 87 i 88 wymierzył oskarżonemu **B. M.** karę łączną 2 lat pozbawienia wolności (pkt 89), której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. i art. 73 § 1 k.k. warunkowo zawiesił na okres 5 lat próby i na ten czas oddał go pod dozór kuratora, wyznaczonego przez Sąd (pkt 91), a nadto na podstawie art. 72 § 1 pkt 4 k.k. zobowiązał oskarżonego do podjęcia i wykonywania stałej pracy zarobkowej (pkt 92);

- na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w miejsce kar jednostkowych grzywny orzeczonych w pkt. 87 i 88 wymierzył oskarżonemu **B. M.** karę łączną 400 stawek dziennych grzywny, po 20 złotych każda stawka (pkt 90), z

zaliczeniem na jej poczet okresu tymczasowego aresztowania od dnia 26 stycznia 2009r. do dnia 7 kwietnia 2009r., przyjmując, iż 1 dzień pozbawienia wolności jest równoważny 2 stawkom dziennym grzywny (pkt 93);

- oskarżonego **D. W. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. VI aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż należało go opisać w następujący sposób: 5 listopada 2004r. w B., działając wspólnie i w porozumieniu z S. P. (1), M. T. i M. O. oraz inną osobą, której sprawę wyłączono do odrębnego rozpoznania, grożąc pokrzywdzonym pozbawieniem życia i spowodowaniem obrażeń ciała słownie oraz poprzez okazanie łomów, a ponadto działając wspólnie i w porozumieniu z S. P. (1), M. T. i inną osobą, której sprawę wyłączono do odrębnego rozpoznania, groził pokrzywdzonym pozbawieniem życia i spowodowaniem obrażeń ciała poprzez okazanie broni palnej i użył przemocy wobec Z. Ł. w postaci przewrócenia na podłogę i skrępowania rąk i nóg, w wyniku czego doznała obrażeń ciała w postaci zasinienia okolicy jarzmowej prawej, łokcia prawego, ramienia lewego oraz kolana i uda prawego, przy czym obrażenia w obrębie kończyny górnej i dolnej prawej spowodowały naruszenie czynności narządu ciała, tj. ich ruchomości na okres poniżej 7 dni, wobec J. K. i M. M. w postaci skrępowania rąk i nóg, wobec P. M. (2) w postaci uderzenia metalową rurką w twarz oraz skrępowania rąk i nóg, następnie działając wspólnie i w porozumieniu z S. P. (1), M. T. i M. O. oraz inną osobą, której sprawę wyłączono do odrębnego rozpoznania, zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 8.500 zł i biżuterię złotą o wartości 1.000 zł na szkodę T. M., srebrny łańcuszek o wartości 1.000 zł i pieniądze w kwocie 1.200 zł na szkodę P. M. (1) oraz pieniądze w kwocie 800 zł na szkodę Z. Ł., tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to w myśl art. 11 § 3 k.k. na podstawie art. 280 § 2 k.k. po zastosowaniu art. 60 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 2 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. karę 150 stawek dziennych grzywny, po 40 złotych każda stawka (pkt 94);

- oskarżonego **D. W. (1)** uznał za winnego popełnienia zachowań zarzucanych mu w pkt. XVI i XVII, z tym ustaleniem, iż stanowią jeden czyn, który należało opisać i zakwalifikować w następujący sposób: w lutym 2005r. w T., zawiadomił policję o kradzieży samochodu marki B. (...) nr rej. (...) wiedząc, że tego przestępstwa nie popełniono i złożył nieprawdziwe zeznania dotyczące rzekomej kradzieży, mające służyć za dowód w postępowaniu karnym, a następnie działając wspólnie i w porozumieniu z S. P. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, złożył wniosek o wypłatę odszkodowania z tytułu kradzieży wyżej wskazanego samochodu, która nie miała miejsca, czym wprowadził pracownika (...) SA w G. w błąd i doprowadził (...) SA Odział w G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci wypłaty odszkodowania w kwocie 8.300 zł, tj. przestępstwa z art. art. 238 k.k., art. 233 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. i za to w myśl art. 11 § 3 k.k., na podstawie art. 286 § 1 k.k., po zastosowaniu art. 60 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 4 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę 200 stawek dziennych grzywny, po 40 złotych każda stawka (pkt 95);

- na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w miejsce kar jednostkowych grzywny orzeczonych w pkt. 94 i 95 wymierzył oskarżonemu **D. W. (1)** karę łączną 250 stawek dziennych grzywny, po 40 złotych każda stawka;

- na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. i art. 73 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej w pkt. 94 kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego **D. W. (1)** warunkowo zawiesił na okres 5 lat próby i na ten czas oddał go pod dozór kuratora, wyznaczonego przez Sąd (pkt 97);

- oskarżonego **M. O.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu:

- w pkt. V aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż działał wspólnie i w porozumieniu z S. P. (1) i P. U. oraz że czyn ten został popełniony na szkodę M. K. (2) i I. K., tj. przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 98);

- w pkt. VII aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż należało go opisać i zakwalifikować w następujący sposób: 5 listopada 2004r. w B., działając wspólnie i w porozumieniu z S. P. (1), M. T., D. W. (1) oraz inną osobą, której sprawę wyłączono do odrębnego rozpoznania, grożąc pokrzywdzonym pozbawieniem życia i spowodowaniem obrażeń ciała słownie oraz poprzez okazanie łomów, zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 8.500 zł i biżuterię złotą o wartości 1.000 zł na szkodę T. M., srebrny łańcuszek o wartości 1.000 zł i pieniądze w kwocie 1.200 zł na szkodę P. M. (1) oraz pieniądze

w kwocie 800 zł na szkodę Z. Ł., tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności (pkt 99);

- w pkt. X aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż należało go opisać w następujący sposób: w listopadzie 2004r. w S., działając w zamiarze aby S. P. (1), M. T., inna osoba, której sprawę wyłączono do odrębnego rozpoznania oraz dwie nieustalone osoby, używając przemocy wobec pracowników stacji paliw (...) w S., posługując się niebezpiecznym przedmiotem dokonali zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy znajdujących się na wskazanej stacji paliw, udzielił wymienionym sprawcom informacji na temat czasu odbioru przez konwój pieniędzy ze stacji, tj. przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. i za to w myśl art. 19 § 2 k.k., na podstawie art. 280 § 2 k.k., po zastosowaniu art. 60 § 6 pkt 2 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności (pkt 100);

- na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczonych w pkt. od 98 do 100 wymierzył oskarżonemu **M. O.** karę łączną 4 lat pozbawienia wolności (pkt 101);

- oskarżonego **P. U.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt V aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż działał wspólnie i w porozumieniu z M. O. i S. P. (1) oraz, że czyn ten został popełniony na szkodę M. K. (2) i I. K., tj. przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 100 stawek dziennych grzywny po 20 złotych każda stawka (pkt 102), zaliczając na jej poczet okres tymczasowego aresztowania od dnia 25 października 2010r. do dnia 23 listopada 2010r., przyjmując, iż 1 dzień pozbawienia wolności jest równy 2 stawkom dziennym grzywny (pkt 104);

- na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. i art. 73 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej w pkt. 102 kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego **P. U.** warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby i na ten czas oddał go pod dozór kuratora wyznaczonego przez Sąd (pkt 103);

- wyrok zawiera nadto rozstrzygnięcia wydane na podstawie art. 415 § 4 k.p.k. (pkt 105-117) oraz na podstawie art. 46 § 1 k.k. (pkt 119-122), o zasądzeniu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym z urzędu (pkt 123-127) oraz o zwolnieniu oskarżonych od kosztów sądowych i obciążeniu nimi Skarbu Państwa, jak również w części, co do której oskarżeni zostali uniewinnieni (pkt 128).

Wyrok powyższy został zaskarżony przez obrońców oskarżonych M. T., R. K., M. G., A. O., M. O., R. P., B. M., P. U. i D. W. (1).

Obrońca oskarżonego M. T. zaskarżył wyrok w części dotyczącej tego oskarżonego w całości, na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 2-4 k.p.k. zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, a mający wpływ na treść wyroku przez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, że oskarżony M. T. popełnił zarzucane mu w akcie oskarżenia czyny na podstawie niepełnego i niewiarygodnego materiału dowodowego, opartego na podstawie poszlak, a mianowicie:

- wyjaśnień współoskarżonego S. P. (1), który w wyraźny i bezdyskusyjny sposób pozostaje z oskarżonym w konflikcie, a tym samym jednoznacznie przemawia fakt, iż jego wyjaśnienia są niewiarygodne jako mające na celu jedynie skierowanie wszelkich podejrzeń co do popełnienia zarzucanych czynów oskarżonemu T. jako formy zemsty,

- istotnych braków postępowania sądowego oraz niewystarczającego materiału dowodowego pozwalającego na przypisanie oskarżonemu popełnienie wskazanych w akcie oskarżenia przestępstw poprzez wyraźne rozbieżności, wątpliwości i nieścisłości zarówno w zeznaniach świadków, jak i pozostałym materiale dowodowym;

2. obrazę prawa procesowego mającą istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj.:

- art. 2 § 2 k.p.k. przez oparcie rozstrzygnięcia na ustaleniach, których prawdziwość nie została udowodniona;

- art. 4 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie, także w uzasadnieniu Sądu, okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego;

- art. 5 § 2 k.p.k. poprzez nierozstrzygnięcie na korzyść oskarżonego niedających się usunąć wątpliwości oraz naruszenie podstawowej zasady procesu karnego in dubio pro reo;

- art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, pomimo braku jakichkolwiek przesłanek ku temu;

3. nadto z ostrożności procesowej - rażąco surowość kary pozbawienia wolności orzeczonej w stosunku do oskarżonego M. T. w wymiarze 15 lat, jako nieadekwatną do celów kary i pozostałych zasad określonych w art. 53 kk.

Podnosząc przytoczone zarzuty obrońca wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od dokonania przypisanych mu czynów, ewentualnie o:
2. uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego R. K. zaskarżył wyrok w części dotyczącej tego oskarżonego w całości, zarzucając:

- błąd w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu, iż zebrane w sprawie dowody pozwalają na przypisanie oskarżonemu zarzucanych mu czynów, podczas gdy żaden ze świadków nie rozpoznał R. K. jako sprawcy, a oskarżony nie przyznał się do winy i jedynie wyjaśnienia S. P. (1), osoby bardzo silnie skonfliktowanej z R. K., uważającej, że została niesłusznie skazana w innym procesie na 9 lat pozbawienia wolności za czyn faktycznie popełniony przez R. K., wskazują na sprawstwo oskarżonego;

W konsekwencji obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonych M. G. i P. U. zaskarżył wyrok w części dotyczącej tych oskarżonych, w punktach 69, 70, 71, 102, 103 i 104. Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. wyrokowi zarzucił:

I. w odniesieniu do punktu 69 wyroku:

1. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., polegającą na:

a) stwierdzeniu, że oskarżony popełnił zarzucany mu w punkcie XXII aktu oskarżenia czyn, w sytuacji, gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje jednoznacznie na istnienie istotnych i uzasadnionych wątpliwości w odniesieniu do sprawstwa oskarżonego;

b) dokonaniu przez Sąd I instancji oceny materiału dowodowego, zebranego w przedmiotowej sprawie w sposób dowolny, sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego oraz rozstrzygnięciu niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego w szczególności poprzez:

- bezkrytyczne danie wiary wyjaśnieniom oskarżonego S. P. (1), pomawiającego oskarżonego M. G. o popełnienie zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu;

- oparcie rozstrzygnięcia na zeznaniach świadka M. K. (3), która zeznała jedynie, że będąc świadkiem zdarzenia opisanego w punkcie XXII aktu oskarżenia, widziała trzech mężczyzn, których pobieżnie opisała, nie wskazując jednakże, iż któryś z nich był właśnie oskarżony M. G..

II. w odniesieniu do punktu 70 wyroku:

1. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., polegającą na:

a) stwierdzeniu, że oskarżony popełnił zarzucany mu w punkcie XXV aktu oskarżenia czyn, w sytuacji, gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje jednoznacznie na istnienie istotnych i uzasadnionych wątpliwości w odniesieniu do sprawstwa oskarżonego;

b) dokonaniu przez Sąd I instancji oceny materiału dowodowego, zebranego w przedmiotowej sprawie w sposób dowolny, sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego oraz rozstrzygnięciu niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego w szczególności poprzez bezkrytyczne danie wiary wyjaśnieniom oskarżonego S. P. (1), pomawiającego oskarżonego M. G. o popełnienie zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu, pomimo, że wskazana przez niego wersja zdarzenia nie znajduje potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie.

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że w zdarzeniu opisanym w zarzucie XXV aktu oskarżenia brało udział pięć osób, w tym oskarżony M. G., pełniący zgodnie z ustalonym podziałem ról pomiędzy sprawcami funkcję kierowcy, pomimo że z zeznań świadków M. P. (2), B. P. (2), M. Z., G. M. (1), J. R., G. M. (2) i Z. B. wynika, iż w zdarzeniu tym brały udział jedynie 4 osoby, a świadek G. M. (1) wskazuje ponadto, że osoby te wsiadały jednocześnie do samochodu - każda przez swoje drzwi, co wyklucza udział oskarżonego M. G. w tym przestępczym procederze.

III. w odniesieniu do punktu 102 wyroku:

1. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., polegającą na:

a) stwierdzeniu, że oskarżony popełnił zarzucany mu w punkcie V aktu oskarżenia czyn, w sytuacji, gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy, a w szczególności zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa, zaświadczenie ze szkoły oraz zeznań świadka i wyjaśnienia współoskarżonego W. wskazują jednoznacznie na istnienie istotnych i uzasadnionych wątpliwości w odniesieniu do sprawstwa oskarżonego;

b) dokonaniu przez Sąd I instancji oceny materiału dowodowego, zebranego w przedmiotowej sprawie w sposób dowolny, sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego oraz rozstrzygnięciu niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego w szczególności poprzez bezkrytyczne danie wiary wyjaśnieniom i zeznaniom oskarżonego S. P. (1), pomawiającego oskarżonego P. U. o popełnienie zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu, pomimo, że wskazana przez niego wersja zdarzenia nie znajduje potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonych M. G. i P. U. od zarzucanych im w akcie oskarżenia czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Toruniu do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego A. O. zaskarżył wyrok w części dotyczącej tego oskarżonego, tj. co do punktów 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 105, 106, 107, 117 i 121. Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., statuujących zasadę swobodnej oceny dowodów oraz obowiązek uwzględnienia całości okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej przy ferowaniu wyroku, polegające na:

a) dokonaniu przez Sąd meriti dowolnej i jednokierunkowej oceny wyjaśnień oskarżonego S. P. (1), z pominięciem szeregu pozostałych dowodów w sprawie, w tym wyjaśnień oskarżonego A. O. oraz pozostałych oskarżonych w sprawie za wyjątkiem oskarżonego D. W. (1), które pozostawały rozbieżne z depozycjami oskarżonego S. P. (1) oraz nieuwzględniającej zasad doświadczenia życiowego, skutkującej przyznaniem waloru wiarygodności tym wyjaśnieniom rekonstrukcją na ich tle stanu faktycznego w sytuacji, gdy wyjaśnienia oskarżonego S. P. (1) były przez niego ukierunkowane na uzyskanie możliwości skorzystania z dobrodziejstwa instytucji z art. 60 § 5 k.k., wiążącej się z dalece zmniejszoną odpowiedzialnością karną (na co sam wskazywał oskarżony S. P. (1) - str. 98 uzasadnienia), a przez co nieobiektywnie, jak i pozostające w sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonego A. O. i innych oskarżonymi poza D. W. (1), którzy negowali swoją odpowiedzialność karną, a tym samym niemogące stanowić jedynej podstawy przypisania winy za wszystkie zarzucane czyny oskarżonemu A. O., które to naruszenie mogło mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, albowiem skutkowało wydaniem wyroku skazującego wobec ww. oskarżonego;

b) przeprowadzeniu przez Sąd meriti analizy wyjaśnień oskarżonego S. P. (1) z naruszeniem zasad doświadczenia życiowego i prawidłowego rozumowania, które materializowało się w przyznaniu tym wyjaśnieniom waloru wiarygodności i poczynieniu na ich tle niekorzystnych dla oskarżonego A. O. ustaleń faktycznych w sytuacji, gdy oskarżony S. P. (1) był negatywnie nastawiony do oskarżonego A. O. z tytułu złożenia przez niego niekorzystnych dla oskarżonego S. P. (1) zeznań w sprawie zakupu mostka ogrodowego oraz odmowy pomocy poszukiwanemu w przeszłości oskarżonemu S. P. (1) w ukrywaniu się, jak i z racji dyscyplinarnego zwolnienia z pracy ojca ww. oskarżonego, przez co dążył do ukazania oskarżonego A. O. w jak najbardziej negatywnym świetle, co skutkowało skierowaniem przeciwko temu oskarżonemu postępowania karnego i wydania wyroku uznającego go winnym zarzucanych czynów;

2. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 4, art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k., polegające na dokonaniu przez Sąd I instancji rekonstrukcji stanu faktycznego wyłącznie na podstawie wyjaśnień oskarżonego S. P. (1), z pominięciem gros okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego A. O., w tym nierozpoznanie jego osoby, mimo charakterystycznego, wysokiego wzrostu, przez któregośkolwiek ze świadków przesłuchanych w sprawie, jak i niepotwierdzenia jego obecności na miejscu zdarzenia z zarzutu nr II i IV aktu oskarżenia w ramach przeprowadzenia dowodu z opinii osmologicznych, a nadto wbrew dyspozycji zasady in dubio pro reo nakazującej rozstrzygać wszystkie wątpliwości w sprawie na korzyść oskarżonego;

3. błędy w ustaleniach faktycznych Sądu I instancji, przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, które przesądziły o jego treści, polegające na przyjęciu przez Sąd meriti, że oskarżony A. O. dopuścił się sprawstwa czynów zabronionych określonych w pkt. 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78 79 wyroku podczas, gdy sprawstwo oskarżonego nie znajduje potwierdzenia w jego wyjaśnieniach, jak i zeznaniach pokrzywdzonych w sprawie, a jedynym dowodem je potwierdzającym są wyjaśnienia oskarżonego S. P. (1) mające charakter pomawiający, a przez to wymagające krytycznego podejścia w sytuacji, gdy stanowią jedyny dowód przemawiający za odpowiedzialnością karną innego oskarżonego;

W rezultacie tak sformułowanych zarzutów obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt. 72, 73, 75, 76, 77, 78, 79 poprzez uniewinnienie oskarżonego A. O. od zarzucanych mu w pkt. I, II, III, IV, XIII, XXIII i XXXII aktu oskarżenia oraz uchylenie zaskarżonego wyroku w pkt. 74, 80, 81, 105, 106, 107, 117, 121, a ewentualnie o: uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego A. O. i przekazanie Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W sytuacji zaś niepodzielenia powyższych zarzutów i następujących po nich wniosków apelacyjnych, obrońca na zasadzie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 1 i 3 k.p.k., wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 280 § 2 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie do ustalonego przez Sąd I instancji stanu faktycznego w zakresie czynu opisanego w zarzucie nr XXXII aktu oskarżenia, tj. do ustaleń faktycznych, że oskarżony A. O. nie brał udziału w zdarzeniu, które miało miejsce na posesji pokrzywdzonej (s. 297 aktu oskarżenia), natomiast śledził pokrzywdzoną i informował sprawców o miejscu jej pobytu,

które to okoliczności jednoznacznie wskazywały na ewentualne zaistnienie po stronie oskarżonego pomocnictwa do popełnienia czynu zabronionego, co wymagało dokonania przez Sąd I instancji subsumpcji ustalonego w zakresie zarzutu nr XXXII aktu oskarżenia stanu faktycznego do normy prawnej rekonstruowanej z przepisów art. 18 § 3 kk w zw. z art. 280 § 2 k.k.;

2. błąd w ustaleniach faktycznych Sądu meriti, który stanowiły podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że oskarżony A. O. miał pełną świadomość co do posłużenia się przez sprawców czynu zabronionego opisanego w zarzucie nr XXXII aktu oskarżenia bronią palną i kijem baseballowym mimo, że sam nie brał udziału w zdarzeniu, które miało miejsce na posesji pokrzywdzonej w sytuacji, gdy brak jest jakichkolwiek dowodów wskazujących na powyższą okoliczność, a podstawą jej ustalenia była wyłącznie supozycja Sądu I instancji, że oskarżony A. O. z uwagi na udział w innych rozbojach, o podobnym przebiegu działaniu sprawców, powinien mieć świadomość posłużenia się w tym konkretnym zdarzeniu przez sprawców niebezpiecznymi narzędziami.

Nadto, na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k., zarzucił:

3. rażąco niewspółmierność kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczonych w stosunku do oskarżonego w wysokości, odpowiednio:

a) 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 76) za czyn z zarzutu nr IV aktu oskarżenia,

b) 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 77) za czyn z zarzutu nr XIII aktu oskarżenia,

c) 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 78) za czyn z zarzutu XXIII aktu oskarżenia,

d) 3 lat pozbawienia wolności (pkt 79) za czyn z zarzutu nr XXXII aktu oskarżenia, do właściwości i warunków osobistych oskarżonego A. O., a zwłaszcza jego zachowania po popełnieniu przypisywanych czynów zabronionych, które charakteryzowały się: dotychczasową niekaralnością oskarżonego, jego młodym wiekiem (17 lat w czasie popełnienia czynu zarzutu nr I aktu oskarżenia), który przesądzał o niewielkim stopniu winy, jak i zerwaniem przez oskarżonego A. O. wszelkich kontaktów ze środowiskiem przestępczym, prowadzeniem ustabilizowanego trybu życia, przestrzeganiem porządku prawnego oraz skoncentrowaniem swoich wysiłków zawodowych i osobistych na prowadzeniu działalności gospodarczej w branży budowlanej angażującej kilkunastu pracowników, które to fakty zbiorczo wymagały wymierzenia oskarżonemu A. O. za poszczególne czyny jednostkowych kar pozbawienia wolności w wymiarze dolnej granicy zagrożenia ustawowego, a za czyn z zarzutu nr XXXII aktu oskarżenia poniżej tej granicy;

4. rażąco niewspółmierność kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 8 lat, wymierzonej przez Sąd I instancji z zastosowaniem zasady asperacji w sytuacji, gdy zbieżność miejsca i czasu popełnienia czynów zabronionych przypisywanych oskarżonemu A. O., tożsamość dóbr stanowiących przedmiot bezprawnego zamachu, podobny sposób ich popełnienia oraz wszystkie okoliczności łagodzące powołane w zarzucie 3 zestawienia nr II zarzutów apelacji wymagały orzeczenia wobec oskarżonego A. O. kary łącznej pozbawienia wolności zastosowaniem zasady całkowitej absorpcji, a co najmniej z zastosowaniem zasady asperacji w zakresie zbliżonym do wyników całkowitej absorpcji.

Wskazując na powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku:

1. w pkt. 79 poprzez przyjęcie, że oskarżony A. O. swoim zachowaniem w dniu 12 maja 2006 roku w S. dopuścił się czynu zabronionego pomocnictwa do popełnienia przez sprawców S. P. (1), M. T., R. K. i inną osobę czynu zabronionego rozboju w typie podstawowym, tj. czynu zabronionego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.,

2. w pkt. 76, 77 i 78 poprzez wymierzenie kary pozbawienia wolności w dolnej granicy zagrożenia ustawowego a w pkt. 79 poprzez wymierzenie kary pozbawienia wolności poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia z zastosowaniem nadzwyczajnego złagodzenia kary,

3. w pkt. 80 poprzez orzeczenie w miejsce kar jednostkowych orzeczonych w pkt. 74 i 75 sentencji oraz zgodnie z pkt. 2 wniosków apelacyjnych kary łącznej pozbawienia wolności przy zastosowaniu zasady całkowitej absorpcji.

Obrońca oskarżonego M. O. zaskarżył wyrok w części dotyczącej tego oskarżonego w całości, na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zarzucając:

1. obrazę przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść wyroku, a w szczególności przepisów:

- art. 2 § 2 k.p.k. poprzez naruszenie zasady prawdy materialnej i przyjęcie za podstawę wyroku stanu faktycznego ustalonego wyłącznie w oparciu o wyjaśnienia złożone przez współoskarżonych S. P. (1) i D. W. (1);

- art. 4 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. poprzez oparcie orzeczenia o winie oskarżonego wyłącznie na dowodach obciążających - wyjaśnieniach współoskarżonych S. P. (1) i D. W. (1), które nie znajdują potwierdzenia w innym zebrany w sprawie materiale dowodowym i tym samym rozstrzygnięcie wątpliwości wyłącznie na niekorzyść oskarżonego;

- art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny materiału dowodowego niezgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań i doświadczenia życiowego, bezkrytyczne przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów w sytuacji gdy: jedynymi dowodami są niespójne wewnętrznie sprzeczne a w części uznane także przez Sąd I Instancji za nieprawdziwe i niewiarygodne wyjaśnienia (pomówienia) oskarżonych S. P. (1) i D. W. (1), którzy mieli oczywisty interes procesowy aby obciążyć inne osoby i w konsekwencji poprawić swoją sytuację procesową i uzyskać korzyść w postaci łagodniejszych wyroków, a nadto S. P. (1) pozostawał w oczywistym konflikcie z oskarżonym O. (w wyniku konfliktu został pobity w T.) i tym samym żywił osobistą urazę i miał wystarczający powód i motywację, aby pomówić oskarżonego O., a D. W. (1) złożył zeznania dopiero w momencie, gdy dowiedział się od m. in. R. P. jakiej treści wyjaśnienia zamierza złożyć S. P. (1);

- art. 170 § 1 k.p.k. poprzez bezpodstawne oddalenie wniosku dowodowego o zaliczenie w poczet materiału dowodowego nagrania CD utrwalającego rozmowę oskarżonego O. z D. W. (2) świadczący o konflikcie pomiędzy oskarżonym O. i P. i tym samym świadczący o niewiarygodności oskarżonego P. i istnienia motywu do pomówienia oskarżonego O.;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na uznaniu, iż oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów w sytuacji gdy:

- biorąc pod uwagę sposób w jaki miała funkcjonować grupa, której formalnym przywódcą miał być M. T. i wyjaśnienia oskarżonego P., który dokonał kilku przestępstw, aby T. był jego osoby „pewnym” i by mógł przystąpić do grupy T., biorąc pod uwagę fakt, iż T. osobiście o wszystkim decydował nieprawdopodobne jest, aby przy pierwszych przestępstwach popełnionych w grupie T. P. mógł zdecydować o udziale w nich M. O.;

- S. P. (1) pozostawał w poważnym konflikcie z oskarżonym O., który to konflikt wykluczał ich współpracę i wspólny udział w popełnianiu przestępstw, co potwierdza zarówno nagranie rozmowy ze świadkiem D. W. (2), jak i wyjaśnienia współoskarżonego R. P..

- M. O. nie mógł „wystawić” nieruchomości państwa M. umożliwiając popełnienie przestępstwa, gdyż nie mógł nie tylko mieć wiedzy na w środku posesji, a także wiedza na temat działalności Państwa M. była powszechna;

- S. P. (1) miał oczywisty powód aby złożyć wyjaśnienia obciążające inne osoby w tym w szczególności M. O. z uwagi na możliwość skorzystania w takiej sytuacji z nadzwyczajnego złagodzenia kary;

- moment złożenia wyjaśnień przez oskarżonego P. oraz wcześniej uzyskana wiedza na ten temat przez oskarżonego W. świadczą, iż oskarżony P. postanowił zadbać, aby osoby, które na skutek jego wyjaśnień będą składać wyjaśnienia w sytuacji, gdyby zdecydowały się przyznać do popełnienia czynów, o których zamierzał opowiedzieć organom ścigania, złożyły jednolitą z jego wersję zdarzeń;

W konsekwencji obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od stawianych mu zarzutów, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego R. P. zaskarżył wyrok w części dotyczącej tego oskarżonego w całości, na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 3 k.p.k. zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegających na stwierdzeniu, że oskarżony dopuścił się czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia mimo poważnych wątpliwości, wynikających z wyjaśnień oskarżonego S. P. (1) i zeznań pokrzywdzonych;
2. obrazę przepisów prawa procesowego mogącą mieć wpływ na treść wyroku, tj. art. 4, 7, 410, 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. przez jednostronną ocenę dowodów, w szczególności wyjaśnień oskarżonego S. P. (1) co doprowadziło do niepoczynienia podstawowych ustaleń faktycznych w zakresie rekonstrukcji zdarzeń.

W rezultacie obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku, przez uniewinnienie R. P. od stawianego zarzutu.

Obrońca oskarżonego B. M. zaskarżył wyrok w części dotyczącej tego oskarżonego, podnosząc:

zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na jego treść, przy czym był on wynikiem naruszenia przepisów prawa procesowego regulujących zasady i sposób oceny dowodów, albowiem:

1. wyjaśnienia oskarżonego S. P. (1) przyznającego się do wszystkich zarzucanych mu czynów i pomawiającego inne osoby o współudział w przestępstwach nie zostały wystarczająco wnikliwie i skrupulatnie ocenione, mimo że nie posiadały wiarygodnego oparcia w innych dowodach,
2. nie wyjaśniono wewnętrznych sprzeczności w wyjaśnieniach oskarżonego S. P. (1) i sprzeczności z innymi dowodami,
3. nie zauważono i nie oceniono braku logiki w niektórych wyjaśnieniach tego oskarżonego,
4. nie podjęto próby pozyskania od oskarżonego S. P. (1), odmawiającego odpowiedzi na pytania obrony, wyjaśnień spornych okoliczności, pomimo pisemnego wniosku w tym zakresie,
5. pomimo wniosku obrony nie powołano dowodu z opinii biegłego dla ustalenia pojemności pamięciowej oskarżonego S. P. (1), który z wielką dokładnością odtwarzał detale znajdujące się w mieszkaniu, które widział w nocy kilka lat przed pierwszym przesłuchaniem.

Zdaniem obrońcy wskazane uchybienia miały istotny wpływ na treść wyroku, bo wybiórcza i nieobiektywna ocena dowodów nie pozwoliła Sądowi I instancji na dokonanie prawdziwych ustaleń faktycznych.

W konsekwencji obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku, w części odnoszącej się do oskarżonego B. M. i uniewinnienie go od zarzutów opisanych w pkt. IV i XXI aktu oskarżenia, względnie: o uchylenie tego wyroku w tej części i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego D. W. (1) zaskarżył wyrok w odnośnie tego oskarżonego w części dotyczącej kary grzywny, tj. co do punktów 94, 95 i 96, w zakresie wymierzonej oskarżonemu w tych punktach kary grzywny. Na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

- rażąco niewspółmierność kary grzywny, wyrażającą się w wymierzeniu kary grzywny przekraczającej stopień winy, a ponadto kary, która nie może odegrać właściwej roli wychowawczej.

Stawiając przytoczony zarzut obrońca wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze grzywny odmiennie co do istoty sprawy i wymiarzenie oskarżonemu jak najniższej kary grzywny, z daleko posuniętej ostrożności procesowej zaś o:
- uchylenie zaskarżonego wyroku w wyżej wskazanej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacje obrońców oskarżonych A. O. i M. O. zasługiwały, aczkolwiek tylko częściowo, na uwzględnienie, co skutkowało zmianą wobec tych oskarżonych zaskarżonego wyroku, natomiast apelacje obrońców oskarżonych R. P., B. M., P. U., M. T., D. W. (1), R. K. i M. G. przedstawiają się jako oczywiście bezzasadne.

Odnosnie apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych R. P., B. M., P. U., D. W. (1), R. K. i M. G. należy stwierdzić, że co do tych oskarżonych nie zostały złożone wnioski o sporządzenie uzasadnienia wyroku, stąd też Sąd odwoławczy nie był zobligowany do przedstawienia motywów wyroku w zakresie dotyczącym apelacji wywiedzionych przez te podmioty (art. 423 § 1a k.p.k. w zw. z art. 457 § 2 k.p.k.). W konsekwencji ograniczył zakres uzasadnienia do tych części wyroku, które dotyczą oskarżonych A. O., M. O. i M. T..

Analizując zarzuty stawiane przez obrońców ostatnio wymienionych oskarżonych stwierdzić trzeba, iż na pierwszy plan jako element wspólny wniesionych apelacji, przebijają się zarzut dokonania przez sąd a quo błędnych ustaleń faktycznych, a to z tego względu, że zostały one dokonane przede wszystkim w oparciu o wyjaśnienia współoskarżonego S. P. (1). Zdaniem skarżących, wyjaśnienia te nie zasługują na wiarę, głównie z tego powodu, że S. P. (1) miał oczywisty interes procesowy, aby obciążać inne osoby (współoskarżonych).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego zarzuty te przedstawiają się bezzasadnie. Sąd Okręgowy zebrał bowiem pełny materiał dowodowy w sprawie, a zatem mający cechę zupełności i kompletności, a przeprowadzone dowody ocenił w sposób, który nie uchybia treści art. 7 k.p.k. Jednocześnie swoje stanowisko uzasadnił wyczerpująco i przekonująco. Dokonana korekta wyroku dotyczyła zaś tego typu okoliczności, które z punktu widzenia oceny wiarygodności relacji współoskarżonego S. P. (1) nie miały istotnego znaczenia.

W realiach badanej sprawy nie jest jednocześnie tak, że sąd a quo rzeczywiście bazował tylko na dowodzie z wyjaśnień współoskarżonego S. P. (1), czego skarżący już, choć w różnym stopniu, ale jednak nie dostrzegają, a co niewątpliwie osłabia skuteczność przedkładanej przez nich argumentacji. Tym niemniej podkreślenia wymaga to, że dokonanie ustaleń faktycznych nawet w oparciu o wypowiedzi procesowe tylko jednej osoby (współoskarżonego czy też świadka) nie pozostaje w sprzeczności z regułami obowiązującymi w polskim procesie karnym. Istotne jest tylko to, aby w takich sytuacjach doszło w każdym przypadku do wszechstronnej, kompleksowej oceny takiego dowodu. Innymi słowy chodzi o to, aby ocena tego dowodu była rzeczowa i logiczna oraz nie wkraczała w sferę dowolności (por. wyrok S. Apel. w Krakowie z dnia 25.09.2012 r., II AKa 93/12, KZS 2012/10/41).

Bezsprzecznie, wyjaśnienia oskarżonego S. P. (1) są dowodem pomawiającym pozostałych oskarżonych, przy czym mają one charakter tzw. pomówienia złożonego, które zachodzi wtedy, gdy oskarżony przyznając się do winy utrzymuje jednocześnie, że także inna osoba (osoby) brały udział w przestępstwie. W takiej sytuacji na sądzie orzekającym ciąży obowiązek dokonania prawidłowej oceny tego pomówienia, to jest winna być ona dokonana ze szczególną wnikliwością i dokładnością, i w powiązaniu (konfrontacji) z innymi dowodami (por. wyrok SN z dnia 7.10.1999 r., II KKN 506/97, Prok. i Pr. 2000/3/5). Uprzedzając dalsze rozważania trzeba już w tym miejscu stwierdzić, że temu zadaniu sąd a quo uczynił zadość.

Istotne jest też w konsekwencji przypomnienie, że pomówienie, czyli obciążanie w złożonych wyjaśnieniach innej osoby odpowiedzialnością za przestępstwo jest w ujęciu prawa karnego procesowego dowodem podlegającym swobodnej ocenie na równi z innymi dowodami (art. 7 k.p.k.) – (zob. wyrok SN z dnia 12.01.2006 r., II KK 29/05, OSNKW 2006/4/41, Biul. SN 2006/4/16, Prok. i Pr.-wkł. 2006/6/14, Wokanda 2006/10/27).

Analizując wyjaśnienia oskarżonego S. P. (1) jako dowodu obciążającego współoskarżonych (str. 110-125 uzasadnienia) sąd a quo miał na uwadze to, że chodziło w tym przypadku o osoby nieprzynajmniej się do winy, aczkolwiek potwierdzające niektóre zaistniałe fakty, wskazywał jednocześnie na potwierdzanie przekazanych informacji innymi dowodami. Rozważał też czas i okoliczności złożenia tych wyjaśnień oraz ich zgodność tak co do kwestii ogólnych, jak i szczegółów oraz konsekwencję w relacjach składanych na różnych etapach postępowania. Uwzględnił sylwetkę oskarżonego, a w jej kontekście podawaną przez niego motywację złożenia określonej treści wyjaśnień. Odnosił się jednocześnie do kwestii zarzutów stawianych S. P. (1) przez poszczególnych oskarżonych. Wskazał też na to, że rozmiary tego „pomówienia” dotknęły samego oskarżonego, gdyż potwierdzał on swój udział we wszystkich 26 zdarzeniach historycznych, a zatem nie czynił tego tylko po to, by siebie uchronić przed odpowiedzialnością. Wreszcie uwzględnił to, że mógł on liczyć na zastosowanie względem niego dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary, przewidzianego w art. 60 § 3 k.k. i nie uchybił wskazaniom funkcjonującym w orzecznictwie co do oceny dowodu z relacji takiej osoby. Podkreślenia wymaga to, że skorzystanie z dobrodziejstwa cytowanego przepisu nie przekreśla w żadnej mierze wartości dowodowej wyjaśnień oskarżonego S. P. (1).

Tak dokonana ocena dowodu z „pomówienia” zasługuje na aprobatę. obrońcy zaś, w odniesieniu do dokonanej przez sąd a quo oceny tego dowodu, formułują jedynie polemiczne stanowiska, będące wyrazem ich subiektywnego oglądu omawianego zagadnienia, nie wskazują natomiast jakich konkretnie błędów w tej ocenie sąd a quo miałyby się dopuścić. Nie należy bowiem do tej kategorii z pewnością to, że ocena ta nie leży po myśli skarżących.

Zwrócenia uwagi wymaga również to, że sąd a quo nie dawał wiary wyjaśnieniom oskarżonego S. P. (1) bezkrytycznie, a więc całościowo. Skarżący nie dostrzegają tego, że w obszernej analizie tych wyjaśnień, zarówno w części dotyczącej kwestii ogólnych (str. 125-128 uzasadnienia), jak i w części dotyczącej już poszczególnych zarzutów (str. 129-235 uzasadnienia) sąd ten wskazuje częstokroć te fragmenty wyjaśnień oskarżonego S. P. (1), którym nie dał wiary i wyjaśnia tego przyczyny.

Przypomnienia wymaga zatem to, że w ramach swobodnej oceny dowodów mieści się możliwość przyznania wiarygodności jedynie pewnym fragmentom wyjaśnień danej osoby, a zdyskwalifikowanie danego dowodu w pozostałej części. Taka ocena musi być jednak należycie i wszechstronnie uzasadniona oraz opierać się na całokształcie zebranego w sprawie materiału dowodowego, uwzględniając zasady wiedzy, logicznego rozumowania oraz wskazania doświadczenia życiowego (zob. wyrok S. Apel w Gdańsku z dnia 17.09.2009 r., II AKa 181/09, LEX nr 563030, KZS 2010/4/44, POSAG 2010/1/217, POSAG 2010/2/242-244). Przytoczonym wymogom Sąd Okręgowy również uczynił zadość.

Konieczność odniesienia się do szczegółowych zarzutów zawartych w poszczególnych omawianych apelacjach ma także i to znaczenie, że poruszane kwestie częstokroć wzajemnie się przenikają, czy wręcz pokrywają, stąd też nie wymagają każdorazowego powtarzania. Są więc aktualne w odniesieniu do zarzutów stawianych paralelnie przez pozostałych skarżących.

Obrońca oskarżonego M. T. jako główny powód podważania wyjaśnień oskarżonego S. P. (1) podaje istnienie wyraźnego konfliktu z oskarżonym T.. Jednostronne jest jednak spojrzenie skarżącego na tę kwestię w obliczu niejednokrotnego przecież podkreślenia przez S. P. (1), że ma on żal do oskarżonego T. za wcześniejsze postępowanie karne o wypadek, w wyniku którego została mu wymierzona kara 9 lat pozbawienia wolności, którą aktualnie odbywa. Nieuprawniony jest wniosek, że wobec tego wyjaśnienia S. P. (1) są formą zemsty na oskarżonym T.. Wprawdzie obrońca twierdzi, że wynika to wyraźnie ze zgromadzonego w postępowaniu materiału dowodowego, to jednak na poparcie swojej tezy nie przywołuje żadnego konkretnego dowodu, który miałby to wykazywać. Stanowisko swoje sąd a quo w tej kwestii logicznie przedstawił, a twierdzenie skarżącego, że S. P. (1) w swoich wyjaśnieniach wskazał również swoją rolę, bo w przeciwnym wypadku byłoby to dla niego niekorzystne i rzucałoby cień na jego wiarygodność jest nieuprawnioną sugestią. Jest zatem tylko spekulacją utrzymywanie, że S. P. (1) swoimi wyjaśnieniami starał się oczernić i pomówić oskarżonego T., a tym samym dążył do tego, aby i T. spotkał los podobny do jego, aby ukarać go za poprzednie postępowanie, w wyniku którego został skazany. Wbrew temu, co utrzymuje obrońca, nie podważa wiarygodności wyjaśnień S. P. (1) to, że sam on przyznał, iż głównym powodem, który zdecydował o składaniu

wyjaśnień w niniejszym postępowaniu był fakt „wrobienia” go przez R. K. i M. T. w sprawie o wypadek. Nie jest bynajmniej kuriozalna ani też sprzeczna z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego ocena, że zachowanie i postawa S. P. (1) nie mają cech zemsty. obrońca, przeciwnie niż sąd a quo, nie dostrzega bowiem tego, że nie ma tak prostej implikacji pomiędzy przytoczoną motywacją składania wyjaśnień, a składaniem ich z chęci zemsty. Godzi się w tym miejscu wskazać też na to, że S. P. (1), składając wyjaśnienia w omawianej kwestii podkreślił, że nie liczył na korzyści w sprawie o wypadek, miał świadomość, że jest ona „zamknięta”.

Nietrafność zarzutów ww. obrońcy wynika także z faktu, że upatruje on rozstrzygnięcia wątpliwości na niekorzyść oskarżonego T. w tym, że sąd a quo dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego P.. Przypomnienia w tym miejscu wymaga zatem to, że skoro wszystko to, co należy do istoty sprawy zostało rozstrzygnięte na płaszczyźnie dowodowej, a ocena tego dowodu jest prawidłowa, to nie można w żadnej mierze uznać zasadności zarzutu naruszenia reguły in dubio pro reo. Przepisy art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. mają charakter rozłączny, a zatem zastosowanie art. 5 § 2 k.p.k. możliwe jest jedynie wówczas, gdy mimo przeprowadzenia wszystkich możliwych dowodów oraz dokonania ich oceny spełniającej wymogi określone w art. 7 k.p.k. pojawią się wątpliwości, których nie da się wyeliminować (zob. wyrok SN z dnia 1.02.2012 r., II KK 141/11, Biul. PK 2012/3/8). Wątpliwości, o których mowa w przepisie art. 5 § 2 k.p.k. to wątpliwości pozostające już po dokonaniu prawidłowej oceny wiarygodności dowodów, które pomimo jej dokonania nie dają się usunąć (zob. wyrok SN z dnia 9.04.2013 r., II KK 207/12, LEX nr 1299162). Skoro zatem Sąd Okręgowy wątpliwości takich nie uzewnętrzniał, to nie sposób uznać za skuteczny zarzutu naruszenia art. 5 § 2 k.p.k., gdyż jest to norma adresowana do sądu, a nie do stron (por. wyrok S. Apel. w Gdańsku z dnia 5.03.2013 r., II AKa 385/12, LEX nr 1305939).

Nie jest też argumentem na potwierdzenie stronniczości Sądu I instancji to, że Sąd ten odmówił wiarygodności pozostałym oskarżonym, jak i poszczególnym świadkom w takim zakresie, w jakim nie są one tożsame z wyjaśnieniami oskarżonego P., bo w tym zakresie nie uchybił treści art. 7 k.p.k. Bezpodstawny jest również zarzut, że sąd a quo wyeliminował wszelkie dowody, które nie pozwoliły na przypisanie winy pozostałym oskarżonym, oceniając przez to materiał dowodowy w sposób dla tego sądu najwygodniejszy, bo przeczy temu argumentacja przytoczona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, do którego lektury wystarczy odesłać skarżącego. Analiza akt sprawy i czynności dokonywanych przez sąd a quo w toku całego postępowania także nie prowadzi do stwierdzenia trafności tak postawionego zarzutu.

To, że dla ww. obrońcy niezrozumiałe jest przypisanie oskarżonemu winy za zarzucane mu przestępstwa „wyłącznie na podstawie zeznań skonfliktowanego współoskarżonego”, wynika również zapewne z odwoływania się przezeń do tego, iż logiczne jest, że to właśnie pokrzywdzeni pamiętają więcej szczegółów poszczególnych zdarzeń niż sam sprawca, który popełnił we wskazanym okresie jeszcze inne przestępstwa podobnego rodzaju. W żadnej mierze nie podważa to jednak skutecznie stanowiska sądu a quo, który przyjmuje odmiennie, iż sam współsprawca może pamiętać więcej niż pokrzywdzony. Bynajmniej nie jest to całkowicie pozbawione sensu i nie pozostaje w sprzeczności z zasadami doświadczenia życiowego. Spór o to, kto pamięta więcej szczegółów bezsprzecznie wiąże się z odmiennym, bo dokonywanym z różnych punktów widzenia i interesów procesowych, polem oglądu przebiegu poszczególnych zdarzeń, osobniczą zdolnością do postrzegania, zapamiętywania i odtwarzania spostrzeżeń, co zawsze sprowadza się do wniosku, iż trzeba to odnosić do realiów konkretnej sprawy. W badanej sprawie sąd a quo przekonywująco wykazał, dlaczego w poszczególnych zdarzeniach relacje S. P. (1) były bardziej szczegółowe niż pokrzywdzonych i nie ma żadnych rozsądnych powodów, by stanowisko to dezawuować.

Konstruując swoje zarzuty obrońca oskarżonego M. T. nie odnosi się do całego zebranego w sprawie materiału dowodowego, lecz tylko co do poszczególnych jego fragmentów, przy tym tylko korzystnych dla oskarżonego. Tym zatem różni się od sądu a quo, który swoją ocenę co do zawinienia tego oskarżonego wyprowadził z całokształtu przeprowadzonych dowodów, we wzajemnych ich powiązaniach, co w wykonaniu skarżącego niestety nie miało już miejsca.

Reasumując, nie ma zatem racji ten obrońca, że sąd a quo w sposób całkowicie dowolny i z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania uwzględnił wszystkie dowody.

Wreszcie należy stwierdzić, że nie jest żadnym donośnym argumentem, odnośnie zarzutu z punktu XXVIII aktu oskarżenia (punkt 50 wyroku) to, iż pokrzywdzony w piśmie oświadczył, że nie ma żalu do sprawców, jak również, że nie domaga się ich ścigania. To, co w tej materii utrzymuje skarżący, a mianowicie, że powinno to być istotną okolicznością łagodzącą, nie przekonuje, bowiem abstrahuje to od okoliczności złożenia tego oświadczenia i faktu, że w tym przypadku mieliśmy do czynienia jedynie z usiłowaniem dokonania przestępstwa z art. 280 § 1 k.k., w sytuacji wypuszczenia przez pokrzywdzonego psa rasy owczarek niemiecki na zewnątrz budynku i brakiem jakiegokolwiek szkody. Zostało to w wystarczającym stopniu uwzględnione przy wymiarze kary, mimo stwierdzenia sądu a quo, że w przypadku oskarżonego T. nie dopatrył się okoliczności łagodzących, skoro za ten czyn wymierzono oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności, tj. odpowiadającą jedynie dolnej granicy zagrożenia ustawowego.

Niezrozumiałe jest też twierdzenie skarżącego, że postępowanie dowodowe w sprawie jest niekompletne, a zaskarżony wyrok został wydany w oparciu o materiał dowodowy, który zawiera istotne braki. Wynika z tego, że skarżący stawia znak równości pomiędzy błędną oceną dowodów a brakami w materiale dowodowym, co jest oczywiście nieprawidłowe, bo wiąże się z przestawieniem pojęć. Dlatego też nie wymaga szerszego odniesienia się, tym bardziej, że obrońca nie wskazał, jakie konkretnie braki dowodowe miał w rzeczywistości na myśli.

Jednocześnie zwrócenia uwagi wymaga to, że sformułowany przez skarżącego „z ostrożności procesowej” zarzut rażącej surowości kary pozbawienia wolności jako nieadekwatnej do celów kary i pozostałych zasad określonych w art. 53 k.k. nie został przez skarżącego w żadnej mierze rozwinięty w uzasadnieniu apelacji. Stąd też nie wiadomo, czy chodziło skarżącemu o kary jednostkowe czy też tylko o karę łączną pozbawienia wolności oraz jakie konkretnie uchybienia w tej materii zostały przez sąd a quo popełnione. Tym niemniej zarzut ten, nawet w takim lakonicznym zakresie, w jakim został zgłoszony wymagał rozważenia. Jednakże także nie jest on zasadny, bo sąd a quo należycie rozważył wszelkie istotne okoliczności obciążające, zarówno przy wymiarze kar jednostkowych, jak i przy wymiarze kary łącznej (str. 209-303 uzasadnienia). Fakt, że nie dopatrył się wobec oskarżonego istotnych okoliczności łagodzących, nie był do końca trafny tylko w odniesieniu do jednego z przestępstw, aczkolwiek bez wpływu na wymiar kary, co zostało już wyżej omówione.

W zaistniałej sytuacji, wobec charakteru i tak zdecydowanej, wręcz jednostronnej przewagi okoliczności obciążających, wymierzone kary jednostkowe przedstawiają się jako sprawiedliwe. Wymierzając karę łączną pozbawienia wolności sąd meriti uwzględnił wymagane okoliczności zarówno w aspekcie podmiotowym jak i przedmiotowym. Dysponował możliwością wymierzenia kary łącznej w wymiarze od 8 lat do 15 lat pozbawienia wolności, przy popełnieniu przez oskarżonego M. T. łącznie aż 20, w większości groźnych przestępstw. Wymierzona mu kara łączna 15 lat pozbawienia wolności, przy uwzględnieniu swoistej asperacji ustawowej, nie razi w tych okolicznościach jakkolwiek surowością. Wpisuje się w tę ocenę także i zastosowanie surowszego niż określony ustawowo limit warunkowego przedterminowego zwolnienia (art. 77 § 2 k.k.). Jak najbardziej zgodzić się bowiem trzeba z sądem a quo, że oskarżony M. T. jawi się jako osoba wyjątkowo niebezpieczna dla społeczeństwa.

W konsekwencji kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku odnośnie oskarżonego M. T. nie potwierdziła zasadności zgłoszonych zarzutów, co skutkowało uznaniem wniesionej apelacji za oczywiście bezzasadną.

Obrońca oskarżonego M. O. o tyle różni się od swego poprzednika, że dostrzega nieco więcej, a mianowicie podnosi, że oparcie wyroku nastąpiło wyłącznie na dowodach obciążających – wyjaśnieniach nie tylko współoskarżonego S. P. (1), ale także D. W. (1), które nie znajdują potwierdzenia w innym zebranych w sprawie materiale dowodowym. W tym zakresie podkreśla, że mieli oni oczywisty interes procesowy w uzyskaniu łagodniejszych wyroków. Pod adresem S. P. (1) podnosi nadto istnienie konfliktu z oskarżonym O.. W tej w kwestii od razu trzeba też stwierdzić, że chybiony jest zarzut naruszenia przepisu art. 170 § 1 k.p.k., bowiem w tym zakresie nie doszło do bezpodstawnego oddalenia wniosku dowodowego (k. 1744) z uwagi na to, że chodziło o dokument o charakterze prywatnym, powstały poza postępowaniem karnym, ale stworzony dla jego celów (art. 393 § 3 k.p.k. a contrario). Ponowienie tego wniosku na etapie postępowania odwoławczego w sposób oczywisty zmierzało jedynie do przedłużenia postępowania (k. 8563).

Okoliczności dotyczące rzekomego konfliktu pomiędzy oskarżonymi O. a P. nie zostały przez sąd a quo zbagatelizowane, bo kwestii tej poświęcił sporo uwagi i przeprowadził w tej materii szerokie i wnikliwe rozważania. Ocenic należy je jako trafne. Sąd I instancji dokonał szczegółowej analizy rzekomych powodów pomówienia przez S. P. (1) pozostałych współoskarżonych, w tym także M. O., w ramach grupy tych oskarżonych, którzy wskazywali powody pomówienia (str. 114 i n. uzasadnienia). Oceniając podawany przez oskarżonego M. O. powód pomówienia, to jest konflikt z S. P. (1) na tle finansowym sąd a quo słusznie wskazał, że wersja ta nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż wyjaśnienia oskarżonego O. były w tej kwestii wewnętrznie sprzeczne oraz wyjątkowo nielogiczne. Podobnie rzecz się ma, gdy chodzi o rzekome pobicie go przez S. P. (1). Jak najbardziej uprawniona jest konstatacja, że oskarżony S. P. (1) nie miał żadnych powodów, aby zatajać ewentualne źródło konfliktu z M. O. dlatego, że miał świadomość, iż musi mówić prawdę, by skorzystać z możliwości nadzwyczajnego złagodzenia kary. Istotnym argumentem, który za tym przemawia jest też to, że M. O. odpowiadał za przestępstwa o stosunkowo niskim ciężarze gatunkowym, co także nie przystaje do sytuacji, w której miałyby dojść do nierzetelnego pomówienia go z chęci zemsty. Trzeba też zwrócić uwagę na to, że według rzekomej wersji, to oskarżony P. pobił oskarżonego O., a nie odwrotnie, a zatem także i w tym zakresie M. O. osłabia swoje twierdzenia co do powodów do mszczenia się na nim. Wreszcie trzeba wskazać na to, co skarżący już pomija, a co nie uszło – i słusznie – uwadze sądu a quo, to jest, że okoliczności przytaczanych przez M. O. nie potwierdził świadek D. W. (2). Nie chodzi przy tym tylko o sam fakt sprzeczności relacji tego świadka z wersją oskarżonego, ale przede wszystkim o to, że M. O. podjął próbę wpływania na jego zeznania, co w sposób oczywisty wpływa negatywnie na ocenę wiarygodności tego oskarżonego, bo świadczy o jego instrumentalnym podejściu do odtwarzania rzeczywistości.

Tylko polemiczne wobec oceny dokonanej przez sąd a quo jest twierdzenie skarżącego, że nieprawdopodobne jest to, iż S. P. (1) mógł „decydować” o udziale M. O. przy pierwszych przestępstwach. To nieprawdopodobieństwo obrońca sprowadza do tego, że P. nie mógł decydować o udziale w nich osoby, z którą nigdy wcześniej nie popełnił żadnego przestępstwa i której nie mógł w żaden sposób być pewny zarówno on, jak i M. T., rzekomy przywódca grupy. Nie przytacza jednak żadnego rozsądnego argumentu na poparcie swojego rozumowania.

Nie ulega wątpliwości to, że oskarżony S. P. (1) uzyskał łagodne rozstrzygnięcie, ale jest to wynikiem decyzji organu sądowego, podjętej po stwierdzeniu zaistnienia wymaganych ustawowych przesłanek. Nieuprawnione jest więc twierdzenie, że S. P. (1), decydując się na współpracę z organami ścigania, podjął ją „będąc pewnym końcowego efektu i wręcz nieprawdopodobnie łagodnych rozstrzygnięć”. Takie twierdzenie wynikać może tylko z niezrozumienia istoty przepisu art. 60 § 3 k.k. Omawiając tę kwestię sąd a quo słusznie wskazał, że takich gwarancji nie mógł oskarżony uzyskać ani od funkcjonariuszy Policji ani od Prokuratora, bowiem o kwestii jego odpowiedzialności mógł zdecydować wyłącznie Sąd.

Godzi się jeszcze wskazać na to, co sąd a quo także słusznie dostrzegł, że ryzyko poniesienia przez S. P. (1) surowej odpowiedzialności karnej, gdyby pomówienie okazało się nierzetelne, nie byłoby warte tych motywów i pobudek, które zarzucał mu M. O. i pozostali oskarżeni.

Odwołując się do utrwalonej linii orzeczniczej trzeba też mieć na uwadze to, że sprawca chcący skorzystać z nadzwyczajnego złagodzenia kary na mocy art. 60 § 3 k.k. winien ujawnić wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotne okoliczności jego popełnienia, a także zobowiązany jest do konsekwentnego - również przed sądem - podtrzymania treści wyjaśnień złożonych w postępowaniu przygotowawczym w całej rozciągłości. Tak więc nie może on "dozować" informacji, podtrzymując pewne okoliczności, a zaprzeczając innym (zob. wyrok S. Apel. w Warszawie z dnia 30.01.2013 r., II AKa 263/12, LEX nr 1283404).

Zbyt daleko idące jest również twierdzenie skarżącego, że S. P. (1) uchronił się w ten sposób od wymierzenia mu kary nawet dożywotniego pozbawienia wolności. Bowiem korzystania z uprawnień przewidzianych w art. 60 § 3 k.k. nie sposób jest określać mianem prowadzenia „wyrafinowanej gry z organami ścigania”. Z kolei to, że S. P. (1) nie postawiono zarzutu udziału w zorganizowanej grupie przestępczej pozostawało poza kognicją sądu a quo, z uwagi na konstrukcję aktu oskarżenia. Natomiast to, że w działaniach tego oskarżonego sąd ten nie dopatrywał się konieczności

zakwalifikowania któregośkolwiek z czynów jako usiłowania zabójstwa z zamiarem ewentualnym jest jak najbardziej trafne, bo nie znajduje to uzasadnienia w przeprowadzonych dowodach. Skarżący nie rozwinął tej swojej myśli ponad lakoniczny komentarz, a więc uczynił zbyt mało, aby podjąć z nim konstruktywną dysputę.

Jeśli zaś chodzi o osobę oskarżonego D. W. (1), to skarżący rozwija swój zarzut wobec niego tylko w takim zakresie, jaki wynika z tego, że jego zdaniem S. P. (1) nie tylko podjął przemyślaną decyzję, ale jeszcze zdołał przed ujawnieniem informacji organom ścigania sprawić, aby jego wersję zdarzeń mogły poznać niektóre osoby zamieszane w popełnienie tych przestępstw i przedstawić w miarę zbieżną wersję. Zdaniem skarżącego miało to miejsce w odniesieniu do oskarżonego D. W. (1), który dzięki informacjom uzyskanym co do treści wyjaśnień, jakie zamierza złożyć S. P. (1) mógł przedstawić organom ścigania wersję zbieżną do wersji P., jedynie wybielając swoją osobę i umniejszając swoją rolę w ich popełnieniu. Jest to tylko oczywista spekulacja, bo nie wynika to z przeprowadzonych dowodów i dokonanej ich oceny przez Sąd I instancji. Nie wymaga zatem szerszego omówienia. Godzi się jedynie wskazać na to prawidłowe ustalenie, że D. W. (1) zgłosił się na Policję dobrowolnie, bo dowiedział się, że S. P. (1) zaczął ujawniać dawne przestępstwa, a wobec tego postanowił złożyć wyjaśnienia, licząc na łagodniejszą karę. Ocena dowodu z wyjaśnień oskarżonego D. W. (1) nie wykazuje mankamentów logicznych, stąd też na aprobatę zasługuje. Ważkim argumentem w tej materii jest także to, co podkreślił sąd a quo, że żaden z oskarżonych, których D. W. (1) pomówił, nie wskazywał jakichkolwiek powodów, które mogłyby świadczyć o nierzetelności tego pomówienia.

Skoro argumenty wykazujące, że oskarżony M. O. nie mógł być sprawcą przypisanych mu przestępstw są chybione, rozważenia wymaga ta część zarzutów apelacyjnych, które skarżący konstruuje niejako alternatywnie. W tym zakresie obrońca ma już sporo racji. Zacząć należy od trafności tej argumentacji, która wskazuje, że prawidłowa kwalifikacja czynów opisanych w punktach VI i X (punkt V dotyczy przestępstwa z art. 279 § 1 k.k.) winna jedynie obejmować ewentualnie pomocnictwo do przestępstwa z art. 280 § 1 k.k.

Odnosząc się do przestępstwa przypisanego ww. oskarżonemu w punkcie 99 (z art. 280 § 2 k.k.) stwierdzić trzeba, że w tym przypadku oskarżony przekazał współsprawcom ważne informacje co do miejsca napadu rabunkowego, był wraz z nimi podczas przysposabiania się do tego napadu, podwiózł ich następnie tam samochodem, czekał na nich kilkaset metrów dalej, skąd zabrał ich po dokonaniu przestępstwa i porozwoził, otrzymał od każdego ze współsprawców po 100 złotych. Przemawia to jak najbardziej za przypisaniem mu współsprawstwa. Nie budzi bowiem wątpliwości to, że działał on w ramach uzgodnionego podziału ról, ułatwiając bezpośrednim sprawcom wykonanie wspólnie zamierzonego celu. W tym zakresie sąd a quo błędu nie popełnił, a jego rozważania zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (s. 253-256) na akceptację zasługują.

Ma natomiast rację skarżący, że brak jest jakiegokolwiek dowodu na to, że oskarżony mógł wiedzieć o tym, że współoskarżeni w mieszkaniu państwa M. będą grozić pokrzywdzonym pozbawieniem życia i spowodowaniem obrażeń ciała słownie oraz poprzez okazanie łomów. Nie sposób bowiem zaakceptować rozumowania sądu a quo, że M. O. działał z pozostałymi sprawcami wspólnie i w porozumieniu co do dokonania przestępstwa rozboju i to w typie kwalifikowanym, bo oskarżony ten był obecny w miejscu, w którym pozostali sprawcy przebrali się, wyposażyli w łomy, które musiał widzieć, skoro ich odwoził w pobliże domu ww. rodziny M.. Argumentacja, że nie sposób uznać, iż M. O. nie zauważył tych łomów jest niewątpliwie trafna, jednakże niezasadne jest wnioskowanie, że musiał zakładać, że łomy te posłużą do co najmniej gróźb, jak i musiał zakładać, że pozostali będą wypowiadać groźby, bowiem bezpodstawne byłoby założenie, że bez gróźb domownicy oddadzą pieniądze. Zasady logicznego rozumowania, wbrew przytoczonym twierdzeniom sądu a quo, nie są w tym przypadku właściwym odniesieniem. Fakt widzenia łomów w pierwszej kolejności wiązać się musiał z założeniem bardzo naturalnym, a mianowicie takim, że posłużą one do wyważania i przekraczania przeszkód. Zakładano przecież wejście do domu państwa M. bynajmniej nie w sposób naturalny. Sąd a quo, dostrzegając to, że w sprawie mieliśmy do czynienia z dwuetapowym dzieleniem ról: pierwszy z udziałem M. O., a drugi już bez jego udziału, przed wejściem do mieszkania, pod dyktando M. T., dokonał nieuprawnionego przełożenia dowodowego. Dowodowo rzecz przedstawia się bowiem tak, że dopiero w tym drugim przypadku możemy mówić o tym, że doszło do podziału ról uwzględniającego użycie łomów wobec pokrzywdzonych. Pozostawało to już jednak poza wiedzą i wolą M. O.. Gdy do tego doda się jeszcze to, że M. O. nie brał udziału w innych przestępstwach wcześniej,

to nie sposób przypisywać mu istnienia aż takiej świadomości. Tym bardziej, że z wyjaśnień D. W. (1) wynika, iż „byli przygotowani na to, że drzwi są zamknięte i trzeba je będzie wyważać łomami” (k. 491).

Odnosnie zaś czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 100, to trafne jest przyjęcie, że oskarżony M. O. był w tym przypadku pomocnikiem, jednakże słusznie wskazuje skarżący, że jego odpowiedzialność również zamyka się w ramach pomocnictwa do przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. O ile bowiem zgodzić trzeba się co do trafności argumentacji sądu a quo, że oskarżony wiedział, iż napastnicy posłużą się przemocą wobec pracowników stacji paliw, to jednak nie jest to jednoznaczne z tym, że będą posługiwać się niebezpiecznym narzędziem. W tym zakresie sąd a quo prezentuje serię domysłów, których nie można zaakceptować. Nie jest tak, że powinność takiego przewidywania wynikać miała z tego, iż „napastnicy nie udaliby się na stację celem napadu rabunkowego bez niebezpiecznych narzędzi”. Ponieważ nietrafne okazały się w części ustalenia co do świadomości oskarżonego odnośnie napadu rabunkowego na rodzinę M., to i takie rozumowanie, że oskarżony M. O. widział niebezpieczne narzędzia zabierane przez osoby wchodzące do domu rodziny M., co nakazuje twierdzić, że świadomość oskarżonego co do posługiwania się przez sprawców niebezpiecznym narzędziem nie budzi wątpliwości, jest chybione. Nie ma powodu, dla którego zasadne byłoby przyjęcie, że ta jego świadomość wynika z okoliczności poprzedniego zdarzenia. Nie stanowi też przekonującego dowodu w tej materii stwierdzenie, że M. O. jako, że przebywał z napastnikami przed ich udaniem się na stację paliw, to „musiał widzieć kij baseballowy, zważywszy na jego gabaryty”.

Ma wreszcie skarżący rację co do tego, że wymierzając oskarżonemu M. O. karę za przypisane mu w punkcie 98 przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. sąd a quo nie uwzględnił istotnej okoliczności łagodzącej, jaką jest zwrot wcześniej skradzionego samochodu. Z ustaleń faktycznych dokonanych w tej sprawie wynika, że to właśnie ten oskarżony postanowił zwrócić samochód właścicielowi, gdy okazało się, że jest dla sprawców nieprzydatny. Zadzwoił na telefon komórkowy pokrzywdzonego, informując go, że jego samochód będzie stał na trasie Ś.-T. i jest do odebrania, co umożliwiło pokrzywdzonemu odzyskanie tego samochodu. W tych okolicznościach tym bardziej budzi zdumienie to, że sąd a quo, jako okoliczność obciążającą przy wymiarze kary przyjął fakt nienaprawienia szkody w żadnej części.

W konsekwencji przytoczonych rozważań Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że ustalił, odnośnie czynu przypisanego oskarżonemu M. O. w punkcie 99, że nie obejmował on swoim zamiarem groźenia pokrzywdzonym poprzez okazanie łomów, czyn ten zakwalifikował z art. 280 § 1 k.k. i za to z mocy tegoż art. 280 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności.

Odnosnie czynu przypisanego oskarżonemu M. O. w punkcie 100 wyeliminował ustalenie „posługując się niebezpiecznym przedmiotem”, czyn ten zakwalifikował z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 19 § 2 k.k. i art. 60 § 6 pkt 3 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności.

Uwzględnienie w należyтым stopniu wskazanej wyżej okoliczności łagodzącej odnośnie przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. skutkowało w sposób oczywisty obniżeniem wymiaru kary za ten czyn (punkt 98) do roku pozbawienia wolności.

Wskutek uchylecia orzeczenia o karze łącznej, zawartego w punkcie 101 odnośnie oskarżonego M. O., doszło następnie do orzeczenia kary łącznej. Mając na uwadze przesłanki podmiotowe i przedmiotowe tożsame z uwzględnionymi przez sąd a quo, przy czym dysponując możliwością wymierzenia oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze od 2 lat do 4 lat pozbawienia wolności, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczonych wobec oskarżonego M. O. wymierzył mu karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, uznając tę karę za współmierną i sprawiedliwą. Zastosowany stopień redukcji kary, przy zastosowaniu zasady asperacji, wyniósł w tym przypadku 75 % (w poprzednim układzie 70 %).

W nawiązaniu do zarzutów skarżącego co do wymiaru kary trzeba jeszcze zwrócić uwagę na to, że postrzeganie kar wymierzonych oskarżonym S. P. (1) i D. W. (1) jako skrajnie łagodnych, czynić należy przez pryzmat okoliczności wymiaru kary związanych z zastosowaniem art. 60 § 3 k.k. Nie jest natomiast skrajnie niewspółmierny wymiar kary dla oskarżonego M. O., zwłaszcza po korekcie dokonanej w związku ze zmianą w dwóch przypadkach kwalifikacji prawnej na łagodniejszą, a w trzecim wobec obniżenia wprost wymierzonej kary jednostkowej. Nie może też uchodzić uwadze

skarżącego to, że w przypadku czynu z punktu 100 zastosowano wobec tego oskarżonego nadzwyczajne złagodzenie kary.

Gradacyjne ułożenie zarzutów w apelacji obrońcy oskarżonego A. O. akcentuje kolejność preferowaną przez tego skarżącego w zależności od znaczenia zarzutu dla interesów procesowych oskarżonego. Również i ten obrońca wskazuje na dowolność i jednokierunkowość oceny wyjaśnień oskarżonego S. P. (1). Dostrzega już chociażby to, że nie są one jednak odosobnione, bo nie pozostają one w sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonego D. W. (1). Eksponowanie negatywnego nastawienia S. P. (1) do oskarżonego A. O. z powodu złożenia niekorzystnych dla P. zeznań w sprawie zakupu mostka ogrodowego, odmowy pomocy w czasie ukrywania się oskarżonego P., czy też zwolnienia ojca tego oskarżonego z pracy, to nadmiernie rozdmuchane argumenty, aby mogły wskazywać zasadnie na nierzetelność pomówienia A. O. przez S. P. (1).

Również i w tym przypadku nie można podzielić argumentacji, z powodów już dostatecznie szeroko wyżej omówionych, że ocena wyjaśnień S. P. (1) nie spełnia wypracowanych w orzecznictwie standardów, pozwalających na przyjęcie ich za wiarygodne i miarodajne dla rekonstrukcji stanu faktycznego.

Powoływanie się na treść opinii osmologicznych (zarzut II z aktu oskarżenia), jako niepotwierdzających obecności oskarżonego A. O. na miejscu przestępstwa o tyle jest nietrafne, że wyniki tych opinii nie stanowiły jedyne dowodu, mającego przesądzać jego sprawstwo. Skarżący pomija bezkrytycznie to, że z opinii tych wynikała m. in. zgodność zapachowa zabezpieczonej kurtki sztruksowej leżącej na tylnym siedzeniu porzuconego po napadzie samochodu z materiałem porównawczym pobranym od A. O.. Sąd a quo słusznie wskazał, że nie można wykluczyć, iż ślady osmologiczne pozostawione były w innych okolicznościach, ale jednocześnie zwrócił uwagę na to, że oskarżeni R. P. i A. O. tego nie wskazywali. Finalnie opinie osmologiczne mogły być tylko dowodem potwierdzającym wyjaśnienia oskarżonego S. P. (1) i w ten sposób zostały potraktowane przez sąd a quo. Nie stanowi to tym bardziej żadnego przyczynku dla dyskwalifikowania wiarygodności jego relacji.

Odmienność sytuacji, dotyczącej zarzutu IV z aktu oskarżenia, sprowadza się zaś do tego, że w tym przypadku stwierdzono brak zgodności zapachowej pomiędzy materiałem dowodowym a porównawczym pobranym m. in. od oskarżonego A. O.. Zgodzić należy się jednak co do tego, zważywszy specyfikę dowodu z opinii osmologicznej, że jej wyniki jedynie nie potwierdzają śladu zapachowego oskarżonego, co samo w sobie również nie podważa wiarygodności relacji oskarżonego S. P. (1). Sąd I instancji wyjaśnił przekonywująco w uzasadnieniu wyroku, dlaczego uzyskana opinia osmologiczna nie zmienia zapatrywania tego Sądu co do sprawstwa oskarżonych S. P. (1) i A. O.. Stanowisko takie zasługuje na aprobatę, bowiem oparte jest ono na tych dowodach, co do których wiarygodności nie ma zastrzeżeń.

Zwrócenia uwagi wymaga jeszcze to, że choć żaden z pokrzywdzonych rzeczywiście nie rozpoznał oskarżonego O., to już jednak nastąpiło skojarzenie jego sylwetki (wysoki wzrost) ze sprawcą napadu rabunkowego, po pierwsze w zeznaniach pokrzywdzonego R. S. (1), a po drugie odnośnie napadu dokonanego na osobie T. D.. Kwestie te sąd a quo dostatecznie wyluszczył przy ocenie zeznań tych świadków i nie ma racjonalnych powodów, aby to podważać.

W sprawie nie ulega wątpliwości to, że oskarżony S. P. (1) był nastawiony negatywnie do A. O.. Fakt ten sąd a quo miał na uwadze i także w tym przypadku dokonał wszechstronnych i wnikliwych rozważań odnośnie każdej z kwestii, co do której oskarżony A. O. utrzymywał, że chodzi tylko o gołosłowne pomówienie go przez S. P. (1) (str. 114 i n. uzasadnienia). Istotne dla końcowej oceny tej materii z pewnością jest to, że o tych przyczynach A. O. mówił dopiero po pewnym czasie. W postępowaniu przygotowawczym nie potrafił wytłumaczyć dlaczego S. P. (1) go pomawia, natomiast S. P. (1) już wówczas w tych kwestiach wypowiadał się.

Okoliczności dyscyplinarnego zwolnienia ojca oskarżonego S. P. (1) z pracy nie są kwestionowane, jednakże poza tym faktem skarżący nie przedkłada żadnego dowodu, poza ukierunkowaną sugestią, że również tym kierował się S. P. (1), pomawiając oskarżonego O.. Zwrócenia uwagi wymaga zatem to, że to nie oskarżony P., lecz jego ojciec S. P. (2) odgrażał się, że jego syn „wszystko załatwi”, co dodatkowo wcale nie oznacza, że formą tego „załatwienia” miałoby być nierzetelne pomówienie oskarżonego O. lub tak jak przedstawia to obrońca, aby doszło do urzeczywistnienia ww. postulatów odwetu za dyscyplinarne zwolnienie S. P. (2). Stanowisko sądu a quo w tej materii także na

aprobataę zasługuje. Równie rzeczowo sąd ten ocenił kwestie dotyczące odmowy pomocy oskarżonemu P. w czasie jego ukrywania się w sprawie o wypadek, dając słusznie wiarę wyjaśnieniom S. P. (1) jako logicznym i konsekwentnym.

Mankamenty wyjaśnień oskarżonego A. O., wychwycone przez sąd a quo w pełni upoważniały do odmówienia mu wiary w przytoczonych w uzasadnieniu wyroku fragmentach jego wyjaśnień. W tym miejscu należy dodać jeszcze to, że powoływanie się przez skarżącego na to, że wyrazem negatywnych emocji oskarżonego S. P. (1) wobec oskarżonego O. było to, że wykonał do niego połączenie telefoniczne oświadczając, że ten „pójdzie siedzieć” abstrahuje od faktu niedania w tej części wiary oskarżonemu A. O.. Argumenty przytoczone w tej ocenie przez sąd meriti słusznie wskazują na to, że ta część jego wyjaśnień jawi się wyjątkowo nielogicznie i została wymyślona na potrzeby prowadzonego postępowania.

Nie może też skarżący tak jednostronnie wskazywać na to, że S. P. (1) jest osobą wielokrotnie karaną sądownie, a zatem obeznaną z mechanizmami procesu karnego. To, że nieobca S. P. (1) jest instytucja z art. 60 § 3 i § 5 k.k. nie deprecjonuje samo w sobie wiarygodności jego relacji procesowych, co już kilkakrotnie wyżej podkreślano. Nie jest zatem odkrywcze to twierdzenie, że jego wyjaśnienia były ukierunkowane na skorzystanie z dobrodziejstwa tej instytucji. Skoro chciał z niej skorzystać, to musiał spełnić wymagane warunki. Liczenie na najniższy wymiar kary to naturalna konsekwencja zaistniałego stanu rzeczy i z założenia towarzyszy omawianej instytucji. To zaś, że tego nie ukrywał świadczy jak najbardziej o przejrzystości jego intencji oraz konsekwencji po podjęciu decyzji w kwestii skorzystania z takiej możliwości. Twierdzenie, że w ten sposób oskarżony S. P. (1) zwerbalizował swoje nastawienie do pomówienia oskarżonych zawiera nieuprawnioną sugestię, że czynił to bez względu na okoliczności opisywanych zdarzeń. Podobnie jest też z powoływaniem się przez skarżącego na opinię biegłego psychologa jako negatywną ocenę wizji tego, co chciał osiągnąć i realizacji swojego planu w zakresie linii obrony, bo jest to tylko wycinkowy wniosek, sformułowany w odpowiedzi na konkretne pytanie, które wówczas zostało zadane. Sąd a quo dokonał pogłębionej analizy opinii psychologicznej wydanej wobec S. P. (1) i uwzględnił całokształt wypowiedzi biegłej, a zatem także i to, że oskarżony ten z uwagi na ogólny rozwój intelektualny, jak również rozwój poszczególnych procesów poznawczych jest w stanie prawidłowo postrzec, zapamiętać i odtworzyć złożone sytuacje społeczne. Jednocześnie jego stan psychiczny i emocjonalny nie wpływał zakłócająco na zdolność postrzegania i odtwarzania spostrzeżeń. Biegła nie ujawniła przy tym tendencji do patologicznych kłamstw oraz konfabulacji. Ocena tej opinii jako logicznej, spójnej i kompletnej nie nasuwa zastrzeżeń.

O ile zgodzić trzeba się co do tego, że na rozprawie głównej wyjaśnienia oskarżonego S. P. (1) zostały w znacznej części odczytane, to nie oznacza to, że nie relacjonował ich wcześniej spontanicznie i że w grę wchodziło jedynie odczytanie przygotowanej wcześniej narracji. Takie sytuacje bynajmniej nie należą do wyjątkowych w realiach polskiego procesu karnego. Na potwierdzenie tezy o przygotowanej wcześniej narracji obrońca nie przedstawił żadnej argumentacji, do której sąd odwoławczy mógłby się rozsądnie odnieść.

Słusznie odwołuje się skarżący do orzecznictwa Sądu Najwyższego, z którego wynika, że sam fakt złożenia przez oskarżonego wyjaśnień obciążających inną osobę nie dowodzi jeszcze, że okoliczności i fakty w nich zawarte oczywiście miały miejsce, lecz jest tylko informacją o faktach wymagających potwierdzenia lub wyłączenia za pomocą środków dowodowych przewidzianych w kodeksie postępowania karnego. Te wskazania sąd a quo miał na uwadze.

Nie sposób w tym momencie nie zwrócić uwagi na to, co odnosi się do wszystkich omawianych apelacji, że S. P. (1) obciążał nie tylko osoby, co do których zostały sformułowane zarzuty istnienia jakichś form zemsty z jego strony. Krąg osób pomówionych jest bardzo szeroki i nie wszyscy pomówieni takie zarzuty wobec niego sformułowali. Oskarżony S. P. (1), decydując się na skorzystanie z instytucji przewidzianej w art. 63 k.k. miał świadomość, że wiąże się ona ze zmianą jego postawy z dotąd nieprzejednanej na postawę „skruszonego przestępcy”. Nie jest jednocześnie tak, że organy procesowe bezkrytycznie podchodzą do takich relacji. Nie ma zatem racji obrońca oskarżonego A. O., że dowód z oględzin miejsc popełnienia przestępstw jest tylko kontynuacją składania wyjaśnień przez S. P. (1). Jest to bowiem bardzo istotny dowód wskazujący na ile jego relacje ustne znajdują swoje zobiektywizowanie w warunkach czasu i przestrzeni, umożliwiając jak najbardziej weryfikację tych relacji. Przedstawione wyżej wywody wskazują również na inne dowody, które w mniejszym lub większym stopniu, ale również potwierdzały wyjaśnienia oskarżonego P. i

umożliwiały ich weryfikację. Trzeba w tym miejscu także wskazać na to, że sąd a quo dostrzegł drobne rozbieżności w wyjaśnieniach tego oskarżonego, słusznie przyjmując, że ich zaistnienie wskazywało na to, że nie były one wyuczone na pamięć i wymyślone tylko na użytek prowadzonego postępowania. Jak najbardziej zasadne jest też wskazanie na to, że w kilku przypadkach doszło do uniewinnienia oskarżonych od poszczególnych czynów, co także świadczy o rzetelnym podejściu sądu a quo do zgromadzonych w sprawie dowodów.

Ma to znaczenie w realiach rozpoznawanej sprawy, że perspektywa uzyskania „korzystnego” skazania, stanowiła istotną motywację do ujawniania procederu przestępczego kosztem współoskarżonych (pomawianych). Równocześnie nie jest jednak tak, że nie wiązało się to z żadną szczególną weryfikacją relacji S. P. (1). Sąd a quo kwestie te wystarczająco dokładnie rozliczył i dając wiarę relacjom tego oskarżonego nie uchybił wymogom proceduralnym oraz zasadom wynikającym po prostu ze zdrowego rozsądku.

Sąd Apelacyjny nadal jest konsekwentny co do tego, że zgodnie z zasadami trafnej reakcji karnej (art. 2 § 1 pkt 1 k.p.k.), prawdy materialnej (art. 2 § 2 k.p.k.), obiektywizmu (art. 4 k.p.k.) i swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.), sąd meriti jest zobowiązany do poddania w toku procesu, w tym w szczególności w fazie wyrokowania, drobiazgowej analizie wszelkich okoliczności sprawy istotnych z punktu widzenia prawidłowego rozstrzygnięcia o przedmiocie procesu. Z taką samą uwagą i według tożsamyh reguł sąd ten powinien rozważyć i ocenić dowody obciążające jak i odciążające. Następnie zaś winien zająć w odniesieniu do powyższych kwestii kompleksowe, logiczne i wyczerpujące stanowisko w części motywacyjnej wyroku (zob. wyrok S. Apel. w Gdańsku z dnia 6.12.2011 r., II AKa 369/11, POSAG 2012/3/133-141).

Ponieważ przytoczonym wymogom uczyniono zadość, to nie sposób kwestionować dokonania przez Sąd Okręgowy prawidłowego rozstrzygnięcia kwestii odpowiedzialności karnej również i oskarżonego A. O..

Skoro zatem pierwszoplanowe zarzuty apelacyjne nie zostały uwzględnione, a w konsekwencji nie ma podstaw do uwzględnienia wniosku o uniewinnienie oskarżonego A. O., odnieść należy się teraz do dalszych zarzutów, związanych z gradacyjnym ich przedstawieniem przez autora apelacji.

Trafność swoją wykazują te zarzuty, które dotyczą czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 79, na szkodę E. B., aczkolwiek w nieco mniejszym wymiarze. Nie jest bowiem tak, że w świetle ustalonego w tym zakresie stanu faktycznego, działanie oskarżonego ukierunkowane było tylko i wyłącznie na ułatwienie popełnienia czynu zabronionego. W tym zakresie skarżący polemizuje z ustaleniami sądu a quo, że takie zachowanie mogłoby być ewentualnie rozpatrywane jako pomocnictwo, co świadczy jednak o braku pewności w tym zakresie. Sąd a quo wyłożył zaś swoje stanowisko w tej materii przekonywująco i żadnych tego typu rozterek nie zaprezentował. Stanowisko to zasługuje na akceptację. Szczególnego podkreślenia wymaga dostrzeżenie tego, że A. O. wykonywał powierzoną mu rolę, która była niezwykle ważna i decydująca o możliwości powodzenia całego przedsięwzięcia, w ramach dokonanego podziału ról: śledził pokrzywdzoną w dniu zdarzenia, na bieżąco informował pozostałych pokrzywdzonych o miejscu jej pobytu i zbliżaniu się do miejsca zamieszkania, co było impulsem do podjęcia działania przez pozostałych oskarżonych, co wcześniej zostało wspólnie zaplanowane.

Dla rozróżnienia czy mamy do czynienia ze współsprawstwem czy pomocnictwem najbardziej istotne jest to, czy zachowanie się danej osoby stanowiło istotny wkład w popełnienie przestępstwa. Z pewnością taka sytuacja zachodzi wówczas, gdy działania podjęte przez taką osobę miały decydujące znaczenie dla powodzenia przestępczego przedsięwzięcia.

Racje skarżącego mają swoje uzasadnienie odnośnie ustalenia, że A. O. miał pełną świadomość co do faktu posłużenia się przez pozostałych sprawców bronią palną oraz kijem baseballowym, bowiem brał udział w innych rozbojach, gdzie właśnie takie przedmioty były używane, a modus operandi oskarżonych był zawsze podobny, gdyż tego typu swoiste domniemanie, skonstruowane przez sąd a quo, jest nie do przyjęcia. Sąd ten nie podał w szczególności na jakich to „innych rozbojach” opiera tak wyrażone swoje przeświadczenie. Jeśli chodziło o przestępstwa przypisane temu oskarżonemu w punktach 77 i 78, to należało rozważania w tej materii zdecydowanie pogłębić, tak co do używanych wówczas przedmiotów, jak i stosowanego modus operandi. Tymczasem to, co od razu rzuca się w oczy, to fakt, że

przestępstwa te zostały popełnione w granicach roku wcześniej, a zatem już stosunkowo dawno. Nie pozwala to, rozsądnie do tego podchodząc, wskazywać zasadnie na istnienie utrwalonego przeświadczenia oskarżonego A. O. w tej kwestii. Nie poprawia sytuacji to stwierdzenie sądu a quo, że A. O. był z pozostałymi napastnikami w kontakcie telefonicznym. Słusznie przeto twierdzi skarżący, że usunięcie zaistniałej „luki” dowodowej w formie przytoczonego domniemania pozostaje w sprzeczności z dyrektywą, wynikającą z art. 5 § 2 k.p.k. Słuszność tego zarzutu jest oczywista. Kwestii zamiaru nie wolno domniemywać, a winna ona wynikać z przeprowadzonych w sprawie dowodów.

Dlatego też Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok ustalając, odnośnie czynu przypisanego oskarżonemu A. O. w punkcie 79, że nie obejmował on swoim zamiarem grożenia pokrzywdzonym poprzez okazanie broni palnej i kija baseballowego, czyn ten zakwalifikował z art. 280 § 1 k.k. i za to z mocy tegoż art. 280 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności. Kara ta spełnia kryteria kary sprawiedliwej.

Odnosząc się w tym miejscu do zarzutów rażącej niewspółmierności orzeczonych wobec oskarżonego A. O. kar jednostkowych w punktach 76, 77 i 78, stwierdzić należy, że nie są one trafne. Skarżący nie neguje tego, że sąd a quo zaliczył do katalogu okoliczności łagodzących dotychczasową niekaralność oskarżonego, jego młody wiek oraz prowadzenie ustabilizowanego trybu życia po realizacji czynów zabronionych, jednakże utrzymuje, że nie nadał tym okolicznościom odpowiedniej mocy i znaczenia przy wymierzaniu kary. Jest to krytyka polemiczna, a jak wnosić należy z treści apelacji owa „odpowiednia moc i znaczenie” wystąpiłaby tylko wówczas, gdyby doszło do orzeczenia kar jednostkowych w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, a nawet poniżej tej granicy. Przeciwna argumentacja sądu a quo zasługuje jednak na aprobatę. Faktem jest, że przyjęta „nagminność przestępstw” nie znalazła uargumentowania w konkretnych ustaleniach faktycznych. Niemniej wyeliminowanie tej okoliczności z katalogu okoliczności obciążających nie zmienia, w ocenie Sądu Apelacyjnego, w istotnym zakresie wymiaru żadnej z orzeczonych kar jednostkowych.

Dokonana zmiana wymiaru kary w punkcie 79 w sposób oczywisty miała wpływ na wymiar kary łącznej, którą Sąd Apelacyjny orzekł na nowo, przy tym w wymiarze 7 lat pozbawienia wolności, uwzględniając występujące okoliczności podmiotowe i przedmiotowe, w zasadzie tożsame z tymi, które brał pod uwagę sąd a quo. Dysponował wprawdzie formalnie takim samym zakresem wymiaru kary pozbawienia wolności, jednakże obniżenie kary jednostkowej za ww. przestępstwo musiało znaleźć odzwierciedlenie również i w końcowym wymiarze kary łącznej. Na poczet orzeczonej kary łącznej zaliczono jednocześnie stosowny okres tymczasowego aresztowania.

W odpowiedzi na postulat skarżącego co do konieczności zastosowania wobec oskarżonego zasady absorpcji, Sąd Apelacyjny przypomina, że zastosowanie zasady absorpcji nie przedstawia się jako obowiązek sądu orzekającego, nie stanowi też punktu wyjścia przy dokonywaniu oceny wymiaru kary łącznej (por. wyrok S. Apel. w Gdańsku z dnia 19.05.2010 r., II AKa 119/10, POSAG 2010/3/165-174). W świetle ujawnionych w sprawie okoliczności podmiotowych i przedmiotowych nie jest również zasadne zastosowanie zasady absorpcji „w zakresie zbliżającym się do wyników całkowitej absorpcji”. Związek czasowy pomiędzy przestępstwami nie jest tak bliski zważywszy, że działo się to na dystansie około dwóch i pół roku. Skarżący zdaje się też nie dostrzegać tego, że popełnienie więcej niż dwóch przestępstw (a oskarżony popełnił ich aż 7) jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji. Istnienie bliskiej więzi podmiotowej i przedmiotowej także samo przez się nie prowadzi do konieczności takiego korzystnego ukształtowania kary łącznej pozbawienia wolności. Wreszcie nie jest żadnym argumentem to, że oskarżyciel wnosil o wymierzenie oskarżonemu kary łącznej znacznie niższej, bo uwzględnienie tego rodzaju żądania pozostawałoby w sprzeczności z zasadą jurysdykcyjnej samodzielności sądu orzekającego.

Zastosowanie w tym zakresie postulowanej zasady absorpcji byłoby zatem zupełnie nieuzasadnione i oderwane od realiów orzekania kary łącznej. Orzeczona finalnie przez Sąd Apelacyjny kara łączna 7 lat pozbawienia wolności wiąże się z zastosowaniem zasady absorpcji, skoro Sąd dysponował możliwością orzeczenia kary łącznej w wymiarze od 3 lat i 8 miesięcy do 15 lat pozbawienia wolności. Zastosowany stopień redukcji kary, przy istnieniu dodatkowo ustawowego ograniczenia (15 lat), wyniósł w tym przypadku aż blisko 71 % (poprzednio około 62 %). Sąd Apelacyjny wyraża jednocześnie przekonanie, że w układzie modelowym, zważywszy rodzaj i charakter popełnionych czynów, gdyby

wszystkie one były osądzone w jednym postępowaniu, kara łączna pozbawienia wolności została orzeczona na tym właśnie poziomie. Nie ma więc powodów do utrzymywania, że nie spełnia ona kryteriów kary sprawiedliwej.

Mając na uwadze powyższe wywody, a przy tym nie stwierdzając okoliczności, które należałoby brać pod uwagę z urzędu (art. 439 k.p.k. i art. 440 k.p.k.), Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części, uznając apelacje wniesione przez obrońców pozostałych oskarżonych R. P., B. M., P. U., D. W. (1), R. K. i M. G. za oczywiście bezzasadne.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym M. O., D. W. (1) i R. K. oraz oskarżonym P. U. i M. G. z urzędu, orzeczono na mocy § 14 ust. 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.), przy uwzględnieniu stawki podatku od towarów i usług, o której mowa w § 2 ust. 3 cyt. Rozporządzenia.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. – z uwagi na sytuację materialną oskarżonych.